

ἀρχαιότερον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα. Εἰσὶ δὲ οὗτοι·

Οἱ Κ. Κ. Π. Σοῦτσος, Α. Σοῦτσος, Κ. Δόσιος, Π. Ι. Χαλικιόπουλος.

Ἡ πολύτιμος δὲ αὕτη συνεργασία θέλει μᾶς συγχωρεῖ νὰ δημοσιεύωμεν συνεχέστερον,

- α) Ἀρθρα φιλολογικὰ,
- β) Ἀρθρα πρωτότυπα παντοῖα,
- γ) Ποιήσεις πρωτοτύπους,

δ) Βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος κτλ.

Ἐπίσης ἡ ἐκλογή τῶν μεταφράσεων θέλει γίνεσθαι ὅσον οἷόν τε κατάλληλος, καὶ καθαρεύουσα τὴν γλῶσσαν.

Εἰς τὸ παράρτημα θέλει δημοσιευθῇ τὸ λαμπρὸν μυθιστόρημα τοῦ Α. Δουμά, Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης, ὅπερ εἶναι ἡ συνέχεια τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων καὶ τοῦ Μετὰ Εἰκοσιν Ἑτη, δραματικώτερον δὲ καὶ μεῖζον τῶν προλαβόντων περιέχον τὸ ἐνδιαφέρον· ἡ ἀρχὴ τούτου μεταφράσθαισά παρὰ τοῦ Κ. Ε. Α. Σίμου ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Εὐτέρπῃ.

Διὰ τὴν ἀπαρτίση δὲ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐν ὅλον σώμα, καὶ διὰ νὰ ἔχωσιν ὁλόκληρον αὐτὸ οἱ νέοι συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν τριῶν πρώτων βιβλίων αὐτοῦ συνέδραμον, θέλει μετατυπωθῇ ὅλον τὸ πρῶτον μέρος συγκείμενον ἐξ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 2 τομίδια, παραχωρούμενα εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρπης· ἐν εἶδει βραβεῖου (prime), ἅμα μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς τῆς δραχμῆς 1 καὶ 1/2, ἐνῶ τοιαύτης ἐκτάσεως βιβλίον πωλεῖται συνήθως ἀντὶ δραχ. 4. Τὸ ὅλον τοῦ μυθιστορήματος ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης θέλει ἀπαρτίσει 12 τοιαῦτα τομίδια.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρπης ὀλίγιστοι μόνον δὲν λαμβάνουσι καὶ τὸ Παράρτημα, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, ἥτις πηγάζει ἐκ τούτου, ἀπεφασισαμεν νὰ μὴ χωρίζωμεν τοῦ λοιποῦ τὴν συνδρομὴν τοῦ παραρτήματος ἀπὸ τῆς Εὐτέρπης.

Ἡ βελτίωσις δὲν θέλει περιορισθῇ εἰς μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς Εὐτέρπης· τὰ φυλλάδια αὐτῆς θέλουσι τυποῦσθαι δι' ὅλους νέων χαρακτήρων, αἱ δὲ εἰκονογραφαὶ θέλουσι τακτικῶς μὲν ἐλαττωθῇ εἰς δύο, ἀλλὰ καλῶς

ξυλογραφημένοι, ἐν δέοντι δὲ θέλουσιν ὑπερβῇ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

Ὑπεσχέθησαν ἐπίσης νὰ συνεργασθῶσι καὶ τινες ἐκ τῶν νεωτέρων λογίων μας, ὥς θέλουν μαρτυρήσει τὰ παρ' αὐτῶν δημοσιευθόμενα ἄρθρα.

Εἰς τῶν τακτικῶν συντακτῶν, ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ὕλης, διαμένει καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Πῶπ.

ΠΑΝΤΟΔΕΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΣΤΙΑΣ.

Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον

Ἐστέραν τινὰ ἡ Μαθουρίνη συνωμίλει μὲ τὴν κυρίαν της.

« Πῶς κατήντησα, ἔλεγεν ἡ Σουλβία, παρατήρησε ἡ ἐσθὴς μου εἶναι πολυθυρὸς. — Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ γραῖα, ἀναγκαστοὶ ἐπιδιδόρωσιν. — Καὶ δὲν ἔχω χρήματα ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ τὰ κερδίσω. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ σοὶ χρεωστώ ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα; — Διατί; — Καὶ δὲν μὲ κάμεις σὺ τὰ ἐξοδὰ μου πρὸ δύο μηνῶν; — Ἐγὼ, Κυρία! — Ἀναμφιβόλως· καὶ μάλιστα ἔχω νὰ σὲ ἐπιπλήξω, διότι ὑπέπεσες εἰς τὴν πολυτελείαν· ἐνίοτε μὲ κάμνεις νὰ γευματίζω πολυτελῶς, ὥς μικρὰ κυρία — Ὅχι! ἅπαντα παῦτα θὰ μοὶ τὸ ἀποδώσῃς διὰ μᾶς. — Καὶ πότε, ἂν σοὶ εὐαρεστή; — Ὅταν θὰ νυμφευθῇ. — Ὅχι! νὰ νυμφευθῶ... ποτέ... — Διατί νὰ λέγῃς; ὕβρις ποτὲ δὲν θὰ σὲ πῶ... — Εἶναι ἀνοφελὲς, Μαθουρίνη! ἂν ποτὲ τις θελήσῃ τὴν δυστυχῆ κόρην ἥτις, ἄνευ πατρὸς καὶ μητρὸς, δεῖται τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὴν γενναίαν ὑπηρεσίαν της, θὰ σοὶ δείξω τὴν ἐστίαν... Ἀυτὴ εἶναι ὁ σύζυγός μου... εἶναι ἐκεῖ... μὲ βλέπει, μὲ παρατηρεῖ... πρέπει νὰ μὲ εὕρῃ ἀσχημον τώρα, ὅτε δὲν ἔχω στολισμόν... »

Ἡ Μαθουρίνη δὲν ἀπεκρίθη· ἐσκέπτετο ἀναμφιβόλως οἱ τὸ πνεῦμα τῆς ἐστίας ἡδύνατο καὶ τώρα νὰ δειχθῇ γενναῖον, ῥίπτον θηλαδὴ εἰς τὴν κάμινον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ῥαγῶν νέον σιαδῖον, καὶ ὁλόκληρον πολυτελεῖ στολισμόν.

Ἀλλὰ νομίζεις οὐ καὶ ἐγὼ δὲν ἐσκέπτομην τὸ αὐτὸ ἂν καὶ ἦτο δύσκολον νὰ διαρῃνῇ διὰ τῆς λιθίνης ὁπῆς ἔττω καὶ μεταξὺν ἐσθὴς. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ διορθώσω τὸ πᾶμα, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐβάλλον εἰς πρᾶξιν μίαν μου ἀπόρασιν.

Μία ὥρα μετὰ μεσημέριαν ἐσήμαιναν εἰς τὸν γείτονά μου, ῥάπτριά τις εἰσῆλθε μὲ χαριοκύσην τινὰ εἰς τὰς χεῖρας.

« Τί ζητεῖς; — Τὴν κυρίαν Σουλβίαν Δενησίου. — Εἶμαι ἐγώ. — Σὰς φέρω τὸ σιαδῖόν σας. — Τὸ σιαδῖόν μου; — Ναί, κυρία, τὸ σιαδῖον ὅπερ ἐξητήσατε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρην καὶ Βωτράνδην.

Εἶναι ἀληθὲς ἀδάμας. Προχθὲς ἔστειλαν ἐν ὁμοίῳ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας. »

Καὶ ἡ τεχνίτις, ἀποθέτουσα τὴν χαρτοκύστιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξήγαγεν ἐκ ταύτης μετὰξινον ἀριστοῦρ γημα, μὲ ταινίας καὶ ἄνθη. Ἐπειτα βαλοῦσα ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κενὴν θήκην, ἀνεχώρησε ψαλμῷ δοῦσα.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθεν ἡ ῥάπτρια τῆς θύρας καὶ ἔτερόν τι αἰτομον ἐφάνη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

« Πῶς πηγαίνει ἡ ὑστερία τῆς καλῆς μου κυρίας ; — Ἀρκετὰ καλὰ, σὲ εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο ; — Ἀνῆκει εἰς ὕμᾱς. — Εἰς ἐμέ ; Καὶ πόθεν τὸ ἔφερες ; — Ἐμὲ τὸ ἐρωτᾷτε, καλὴ Χριστέ ! — Πῶς ! φέρεῖς κἀκὶ τὴν καὶ δὲν εἰξεύρεις πόθεν τὸ ἔλαβες ; — Τὴν πρωτὴν ταύτην, κυρία, ἐπιστάτης τις εἰσήλθε, μὲ ἡρώτησεν ἂν κατοικῇ ἐδῶ, ῥίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου τοῦτο, καὶ ἐπέταξεν ὥς πουλάκιον· τί περισσότερον θέλετε νὰ εἰξεύρω, καλοὶ ἴσως ἄνθρωποι, ἀφοῦ δὲν εἶμαι γόστια. »

Ἡ Σουλβία ἤνοιξε τὴν δέσμην. Περιεῖχε μαύρην τινὰ ὠραιότατην ἐσθῆτα Νεαπόλεως, μὲ χρώματα συνειθιζόμενα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, κασεμρίνον τι σάλιον ἀνωτάτης ποιότητος καὶ τινα ἄλλα ἐξαιρετὰ μικρὰ στολίδια.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ περιγράψω τὴν ἔκστασιν τῆς Σουλβίας, μὴ μαντευούσης τὸ ὄνομα τοῦ ἀπευθύνοντος εἰς αὐτὴν ἀνωμόως τὰ δῶρα ταῦτα. Μόλις ἐπανῆλθε τῆς ἐκπλήξεώς της ὅτε, ἰδοὺ ἡ Μαθουρίνη καὶ πάλιν κομίζουσα ἐντὸς καλαθίου ζωτροφίας.

« Μαθουρίνη, παρατήρησε, εἶπεν. — Ἄχ ! ἐφώνησεν ἡ γραῖα, ἐν σκιαδίων, ἐν σάλιον, μία ἐσθὴς ! ταῦτα δὲν μὲ ἐκπλήττουν· δὲν ὑπάρχει τι περισσότερον τούτων ; — Τί ἐννοεῖς ; ἀνέκραξεν ἡ Σουλβία. — Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τίποτε, ἐψιθύρουν ἡ γραῖα, ἀρχίζουσα νὰ εἴπῃ τι περὶ ἄλογον, ἀλλ' εὐθὺς τὸ ἠνόνησεν. — Εἰξεύρεις πόθεν ἔρχονται ἅπαντα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα ; — Ὅχι, κυρία. — Ἄν δὲν ἀποκριθῇ, σὲ δροκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐγγίξω δευτέραν φορὰν. — Διὰ τὸν Θεὸν μὴ τὸ κάμῃ, κυρία, ἐπειδὴ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερα τρέλλα τοῦ κόσμου. — Τρέλλα καὶ ποῖον μέλλει διὰ ταύτην ; — Τὸ σκιαδίων, ἡ ἐσθὴς καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι δι' ὑμᾶς. — Ἰσως. Ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τινα ἀνθρώπων, ἀπὸ ξένων . . . ἀπὸ ἄφρονα ὅστις θὰ ζητῇ διὰ τῶν δῶρων νὰ μὲ διαφθερῇ. Ὅχι ! δὲν θὰ δεχθῶ τὰ αἰσχίστα ταῦτα δῶρα, ἀπομάκρυνέ τα . . . δὲν θέλω πλέον νὰ τὰ διατηρῶ ἐδῶ· προτιμῶ τὰ ἐντιμὰ μου ῥάκη ἀπὸ τὴν κακῶς ἀποκτηθεῖσαν ταύτην πολυτέλειαν. — Κυρία, ἐφώνησε τότε ἡ Μαθουρίνη, ἂν ὀρκισθῶ εἰς τὴν ἀποθανοῦσαν κόρην μου θὰ μὲ πιστεύετε ; — Naί, Μαθουρίνη. — Λοιπὸν αὐτὰ τὰ δῶρα ποσῶς δὲν προσβάλλουν τὴν φιλοτιμίαν σας. — Δὲν προέρχονται ἀπὸ φαυλόβιόν τινα πλούσιον ; — Ὅχι. — Ἀπὸ ποῖον λοιπόν ; — Ὀρκισθὴν νὰ μὴ τὸ εἰπῶ· σὰς βεβαίῳ ὁμῶς ὅτι ποτὲ ὁ γενναϊόδωρος εὐτος δὲν θὰ σὰς ὁμιλήσῃ. — Διατί ; — Διότι εἶναι κωφὸς καὶ ἄλαλος, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀπαντήσητε εἰς τὰ δῆμάτᾱ σας. — Τοῦτο εἶναι ὀλίγον σκοτεινὸν, εἶπεν ἡ Σουλβία συλλογισθεῖσα· ἀποφασιστικῶς δὲν θὰ ἐνδυσθῶ τὰ στολίδια ταῦτα. — Τότε θὰ λυπήσητε τινα. — Ποῖον ; — « Τὸ Πνεῦμα τῆς Ἑστίας. »

Ἡ Σουλβία ἤρχισε νὰ τρέμῃ . . . ἡ καρδιά της ἀνεσ-

κίρτα ἐντὸς τοῦ στήθους της . . . σαρδωνίως τι γέλως διεχύθη εἰς τὰ χεῖλη της. « Σὺ ἦτις δὲν ἐπίστευες, Μαθουρίνη, πιστεύεις τώρα ὀλίγον ; εἶπε. — Καὶ πολὺ. — Καὶ πῶς θὰ μεταφέρῃς εἰς τὸ ἐνδοξον τοῦτο πνεῦμα τὰ δῶρα ἅτινα μοὶ ἔστειλλε ; — Δὲν εἰξεύρω, ἐψιθύρουν ἡ γραῖα, ἀλλ' ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἐδεχόμην ὅτι ἡ θεία Πρόνοια μᾶς στέλλει· τίς εἰξεύρει ἂν αὐτὸ ὑπερ τύχην ἀποκαλῶμεν, δὲν εἶναι πεπωμένον . . . »

Ἀλλ' ἡ Σουλβία δὲν ἤκουε πλέον . . . ἡ μανία τὴν ἐκυρίευσεν . . . τὸ φαντασιῶδες πνεῦμα ἤρχε τοῦ λογικοῦ της. Ἔθεσε πονηρῶς πῶς τὸ σκιαδίων ἐπὶ τῆς κεφαλῇ της, ἀπέπαυσε τὸν σταυρὸν τὸν καλύπτοντα τὸ κάτοπτρον, ἐνωπρίσθη μὲ χάριν, ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Μαθουρίνην.

— Εἶμαι ὠραία τοιουτοτρόπως ; — Εἶσθαι κοσμιωτάτη κυρία· δύναιται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐπὶ τῆς κεφαλῇ σας ἔκαμον αὐτὸ τὸ σκιαδίων — Ἀληθινά ; — Ἀληθέστατα· καὶ ἔπειτα κυτᾶτε τὰς ἐρυθρὰς ταινίας, πραγματικῶς σκιαδίων διὰ τὰς ξανθὰς. — Τῷ ὄντι τώρα δὲ ἂς ἐνδυσθῶμεν ταχέως τὰς ἐσθῆτας ταύτας· ἴσως ἀποκατασταθῶμεν διὰ τούτων εἰ ὠραιότεροι· διὰ τὸν πτωχὸν μας φίλον. — Ἀλλ' ἡ κυρία θὰ ἐξέλθῃ τοῦλάχιστον, ὅταν στολισθῇ ; — Νὰ ἐξέλθω, Μαθουρίνη, διὰ νὰ κάμω τί ; — Διὰ νὰ ἀναπνεύσετε πρῶτον καθαρώτερον ἀέρα καὶ ἔπειτα νὰ ἀφήσητε νὰ θαυμάσουν τὴν ὠραιότητά σας ὑπὸ τὰ κόσμια ταῦτα ἐνδύματα, τὴν λεπτὴν ταύτην μέσσην, τὸν κομψότατον πόδα σας. — Σιώπα, Μαθουρίνη μὴ ὁμιλεῖς ποτὲ περὶ τοιούτων ἔμπροσθέν μου, ἂν θέλῃς νὰ μὴ με συγχίζῃς· εἰς ἐκεῖνον τὸ πᾶσιον θέλω νὰ ἀρέσκω, δὲν συχνάζῃ μῆτε εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς, μῆτε εἰς τοὺς ἀνοήτους περιπάτους· κατοικεῖ ἐκεῖ, πρὸ τῶν ποδῶν μου, πιστὸς φύλαξ τῆς ἐστίας.

Οὕτω διέβαινον αἱ ἡμέραι, ὅτε ἀπροσδόκητον συμβᾶν ἐτάραξε ἅπαν τὸ θείλητρον τῆς μουσικῆς ταύτης ζωῆς.

Ἐσπέραν τινὰ μὲ ἐράνη ὅτι εἶδον ἐν τῷ σκότει δύο μουσθηριῶδη ἄτομα, κινούμενα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώματος ἀπέναντι τῶν παραθύρων μου. Καὶ τὰ δύο ἦσαν κεκαλυμμένα μὲ σκοτεινοὺς καὶ μακρεῖς μανδύας, ζητοῦντα νὰ κρυφθῶσιν ἀπὸ ὧλων τὰ βλέμματα.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὑψιλὸς, ῥαδινός· ὁ ἄλλος μικρότερος, ἠκολούθει μὲ σέβας τὸν σύντροφόν του. Ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἐπεριπάτησαν σιγίμας τινας, ἐσταμάτησαν τέλος ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Σουλβίας.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡ ὠραία ἀλλ' αὐτυχὴς γαίτων μου ἦτο τὸ ἀνικείμενον τῆς καταχθονίου συνωμοσίας· διεδραματιζέτο τί δι' οὗ ἐμελλε νὰ παραχθῇ ἡ ἡσυχία της. Ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἀόρατον κατασκοπίαν μου, νὰ τὴν βοηθῇ δὲ ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ. Οὕτως, ἅμα τὰ δύο ἀλλόκοτα ἄτομα ἐχάθησαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἀνταλλάξαντά τινας λέξεις, ἐνεδύθην παρεῦθ· καὶ ἔδραμον εἰς τὴν θυρίδα τῆς οἰκίας μου. Πάραυτα ἐφάνη εἰς ἐξ αὐτῶν, καὶ χάρις εἰς τὸ ἀπαύγασμα τῆς ἡσυχίας, εἶδα νὰ λάμψῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μανδύου του τὸ χρυσοῦν σειράδιον οὐκοσμήμου.

— Τί περιέμενε τὴν πρωΐνην ταύτην ὥραν ; ἦτον ὁ πρῶτός μου λογισμὸς, ὃν δὲν ἤργησα νὰ πληροφρήσω, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ ἐπεφά-

νη ἢ οἰκονόμος τῆς Συλδίας. Ὁ ὑπηρετὴς ἔτραξαν εἰς συνάντησιν τῆς.

« Πηγαίνετε εἰς τὴν κυρίαν σας ; — Ναι. — Ἐχετε τὴν κλεῖδα τῆς αἰθούσης τῆς ἐκάστην ἐσπέραν ; — Βεβαίωτατα, ἀνευ ταύτης πῶς θα εἰσπορῶν ἡμεῖς νὰ τὴν παρᾶξω ; — Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχετε δεκά χρυσὰ λουδοβικεῖα ; — Δέκα λουδοβικεῖα καὶ εἶναι ἀμφιβολία ; τὰ χρήματα κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἶναι περὶ πῶς. — Λοιπὸν, εἰπὲν ὁ οἰκέτης, εὐκολον σοὶ εἶναι νὰ τὰ ἀποκτήσης. — Εὐκολον ! — Ἀναμφιδόλως. Ἀρκεῖ νὰ φωνῇς ἀμελῆς. — Ἀμελῆς ! — Ναι. Νὰ χάσῃς δηλαδὴ τὴν κλεῖδα, ποῦ κρατεῖς. — Νὰ τὴν χάσω ! καὶ πρὸς τί ; — Διὰ νὰ δυνήθῃ κύριος τις ἀνευ ἐμποδίων νὰ εὐεργετήσῃ τὴν κυρίαν σου.

Ἡ θεράπεινα ἠρώξε τοὺς δροχάλους. Ἀλλ' ἂν ἡ σθα κλέπται, εἶπε. — Κλέπται, ἀπεκρίθη ὁ συνδιαλεγόμενος μαγάλως γελῶν, οἱ κλέπται δὲν διδύουν δέκα λουδοβικεῖα δι' ἐν κλειδίον, ἀλλὰ διαρρήγνυσον τὴν θύραν. »

Ἡ ἔλλογος αὐτὴ κρίσις ἐφάνη ἀναντιρρήτως εἰς τὴν οἰκονόμον, καὶ ἐν νέου ἤρχισε νὰ σταθμίζῃ τὴν πρότασιν ἧς τῇ ἔγεινε. Πάραυτα ἀνέκραξεν :

« Ὅχι ! ὅχι ! ποτὲ δὲν θὰ συμβάλω εἰς αἵτιμον πράξιν δὲν θὰ προδώσω τὴν δεσποινίαν Συλδίαν. — Τόσον χειρότερον δι' αὐτήν. — Διὰ σᾶς. — Ὅχι ! δι' αὐτήν ὁ κύριός μου εἶναι εὐγενὴς ὅσον καὶ γενναῖος, πλούσιος ὅσον καὶ ἐρωτόληπτος. . . Οἱ διαταγμοὶ σου θὰ γίνουσιν αἰτία νὰ ἀπωλέσῃ βεβαίαν τύχην. . . Ὑπανδρεῖαν, ἴσως. — Ἀλλὰ διατὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν τῆς τὴν νύκτα. — Διότι ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ ἐν καιρῷ ἡμέρας. — Αἱ ἐπιστολαί, εἶπεν ἡ ἐξηκοντοῦτις, διάβολοι ! ἐρρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ. — Ἀφοῦ καλὴ γυνὴ, δι᾽ ὅσον χρεῖσαι νὰ ἀποφύγῃς τὰ διακόσια φράγκα, εἴνα ἰδοὺ. . . ὕγινα. . . καὶ καλὴ τύχη. — Ἀκουσε λοιπὸν, εἶπεν ἡ τρομερὰ ἐρινύς.

Ὁ Φροστὸς ἐστάθη ταλαντεύμενος. « Δὲν θέλω νὰ χίσω τὸ κλειδίον. — Καλά. — Ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὸ ληρμονήσω εἰς τὴν θύραν. — Ὁρθότατα. — Σὲ ἀρέσει ; — Ἐξαιρετα. — Ἐμπρὸς, εἶπε, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα. — Δίε, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος ῥίπτων εἰς τὴν χεῖρα τῆς τὰ δέκα στρογγυλά.

Ἐπειτα διὰ πανουργοῦ κινήματος τὴν ἄφησε καὶ ἔφυγεν. Ἡ Συλδία λοιπὸν, ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐπαλήθευ χάρις εἰς τὸν χρυσόν. Ὁρκισθὴν λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ τὴν ἐπιτηρῶ, νὰ τὴν παρῶ ὑπεράσπισιν καθ' ὅ ποιοῦσθε ποτε κινδύνου.

Τὴν ἐσπέραν ἐτέθη, κατὰ τὸ σῶνθεος εἰς τὸν φαγίτην μου. . . Ἦτο μετονομασθῆναι, καὶ ἡ Συλδία πρὸ πολλοῦ παρεδόθη εἰς νῆδυμον ὕπνον. Πῶς λοιπὸν νὰ τὴν ἀφυσινῶ ὅπως τὴν φυλάττω ἐναντίον πάσης προσπειρήσεως ; Ἐκαμὰ εἰς τὴν αἰθουσάν μου ἀνεπίνθητον κρότον ἀνέτρεπα τυτὸς σκίμπος, τοὺς ἐρρίπτα ἐπὶ τοῦ κλιβάνου ἡσυχία θορυβωδῶς τὰ παράθυρα. Πλὴν μάταιαι προσπάθειαι. Ἡ Συλδία δὲν ἐξύπνα. Ἐπερὶ ἀπηλπισμένος εἰς τὴν δερμάτινον καθέδραν μου, ἐπειδὴ εἶδα δι' ἡ πτωχὴ κόρη θὰ συνελαμβάνετο ὑπὸ ἐχθροῦ ἀγνώστου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου τῆς.

Ἀλλὰ πάραυτα, ὡς ἂν ἡ πρόνοια ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου, ὁ συλλογισμὸς μοὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλπίδα. Ἐνδομήθη τὸ ἄσμα τοῦ Πνεύματος τῆς ἐστίας, ὅπερ συχνάκις ἤκουσα ψαλλόμενον καὶ τὸ ὅποιον εἶχα σκεμνίσαι, διότι εἶχεν ἐπὶ τῆς Συλδίας ἀκατανόητον ἐπιρ-

ρῶν. Τότε ἐρρίθη εἰς τὸ κύμβαλον, οἱ τρέμοντες δακτυλοὶ μου ἔθιγον τοὺς ἐλεφαντίνους ἀρμωστήρας καὶ ἐγὼ ἔψαλλα :

« Ὁ θεὸς μου εἶπεν ἡ Συλδία ἀναπνέουσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Τὸ Πνεῦμα ! ἀκούω τὸ Πνεῦμα ! »

Ἦτο καιρὸς, διότι εὐθὺς ἠκούσθησαν διὰ μέσου τῶν λεπτῶν καὶ κρεμασμένων σανιδῶν τῆς ἐστίας, θήματα ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς κλίμακος.

« Τὸ ἄσμα τοῦτο, εἶπεν ἡ νεάνις τριβουσα τοὺς δροχάλους ; ἔξυπνος εἶμαι ἢ κοιμῶμαι ; Τὸ ἄσμα τοῦτο δὲν ἦτο δονηροπώλημα ; Ὅχι ! ἀναμφιδόλως ! ἦτο ἀπονενόησις τῶν κοιμωμένων αἰσθησέων μου ; διότι τίς δύναται νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα τοῦτο ὅπερ ἀδύνατον νὰ τὸ ἤκουσε κανεὶς. »

Μόλις ἐτελειώσε τὸν μονόλογόν τῆς καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθεν.

Εἶχε τὴν συμπεριφορὰν ἐγγενῆ, ἀλλ' ἀθῶδῃ ὡς τῶν μεγάλων κυρίων, τὴν περβολὴν τοῦ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν, τὸ βωδισμὰ τοῦ στερεόν, τὸ μειδιᾶμα τοῦ γέμον ἀκρας λεπιότητος.

« Ποῖος εἶσθε ; ἀνέκραξεν ἡ Συλδία, μᾶλλον ἐκπεπληγμένη ἢ τρομασμένη ἐκ τῆς αἰνιδικῆς ταύτης ἐμφανίσεως. — Ἐρχομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω. — Νὰ μὲ ὁμιλήσετε, εἰς τοιαύτην ὥραν ; παρατήρησεν ἡ νεάνις εὐτρεπίζουσα τὰς πτυχὰς τῆς θύνης, ἐν ᾗ ἐκτενίζετο καὶ ἡ ὁποία ἐκράματα ἐπὶ τῶν ἀργυροστικτῶν ὤμων τῆς. — Ἐπροσπάθησα νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὸ δωμάτιόν σας τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσω. — Ἐξέλθετε, κύριε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δεχθῶ ! — Πιστεύω δι' ὅτι θὰ ἀλλάξετε γνώμην, κυρία, ὅταν γνωρίσῃτε ποῖος εἶμαι. — Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σας ; — Ὀνομάζομαι Βωαλιέ.

Μόλις ἡ Συλδία ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ἐχύθη νὰ ἀδράξῃ μίαν τῶν χειρῶν τοῦ νυκτερινοῦ ξένου-μένου τῆς.

« Εἰσθε ὁ τελευταῖος φίλος τοῦ Ἀλαρίχου, εἶπεν, ὁ τελειώσας τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του ; Ὅχι μείνατε πλησίον τῆς ἡρανισμένης χήρας του, ἀφοῦ αὐτὴ σᾶς ἐκτελεῖ. »

Ὁ Βωαλιέ δὲν τὴν ἄφησεν ἐπὶ πολὺ νὰ παρακαλῇ. Ἐλαβεν ἀπὸ τὴν γυνίαν σκόλυθρον τι καὶ ἀπείρασεν ἀνευστολῆς τὴν χεῖρά του περὶ τὴν δαφνὴν τῆς νέας.

« Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, τῷ εἶπε, διότι βλέπω σὲ τὴν ὥραιαν, σὲ τὴν θελκτικὴν, σὲ τὴν ὅποιαν πρὸ πολλοῦ ἠγάπων. »

Ἡ Συλδία τὸν ἐπαρτήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

« Ἀς ὁμιλήσωμεν περὶ ἐκείνου, εἶπεν. — Ὁ Ἀλαρίχος, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, ἀπεθανεν ὡς ἅγιος, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀπὸ τὸ χωρίον, εἰς τὰς θύρας τῆς Βενετίας, ἐχορήγησα τὰ ἀναγκαζοῦντα διὰ πρέπουσαν ταφὴν ᾧ ἔχῃ γαίαν ἐλαφρὰν ! Ἦδη δὲ ἄς ἀφῆσωμεν τοὺς νεκρούς καὶ ἄς συλλογισθῶμεν τὴν ζωὴν, Συλδία, τὸν ἔρωτα, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν ! »

Καὶ ἤρπαζε τὴν νεάνιδα ὅπως τὴν ἀναγκαλιόθῃ. « Κύριε, ἡ διαγωγὴ σας εἶναι ἀνεξήγητος. — Ὅτι τὴν καταλάβετε παρευθὺς ; σὰς ἀγαπῶ, εἶναι πατὴρ μου ; ὅχι, εἶναι τοῦ μακαρίτου Ἀλαρίχου μοῦ ἐπήρσατε τόσον τὰς ἀρετάς σας, τὸ πνεῦμά σας, τὴν ὠραιότητά σας, ὥστε διήγειρε τὰς αἰσθήσεις μου, πληγῶν συνήμα καὶ τὴν καρδίαν μου. — Εἶμαι συνθε-

θεμένη μετὰ τοῦ μακαρίτου οὐτινος τὴν πίστιν ἐπρο-
θέσατο, ποτὲ δὲν θὰ εἶ; ἀκούσω. — Πρέπει νὰ τὸ
δοκιμάσωμεν, ἀξίεραστός ἀπειθής.

Καὶ ἐχύθη πρὸς τὸ ἀθῶον πλάσμα.

« Ἀφῆσέ με, τοῦ εἶπε. — Ὅχι δὲν θὰ σὲ ἐγκατα-
λείψω. — Προσέξατε, ἔχω ὑπερασπιστήν. — Ποῖον;
— Τὸ Πνεῦμα τῆς ἐστίας! — Ἀ! ναι ἤκουσα νὰ
ὁμιλῇ τὸ πτωχὸν μου παιδίον, περὶ τῶν ἀνθρώπων σου
δαισιδαίμονιων, περὶ τῶν ἀπλων σου φαντασιῶν, ἀλλ'
εἶναι καιρὸς νὰ θεραπευθῇς ἐκ τούτου. Ἄς ἴδωμεν,
ἂν ἀληθῶς ἡ δύναμις αὐτῆς τῆς πυρᾶς σοὶ εἶναι πι-
στή. ὡς φαίνεται, ἄς ἐναντιωθῇ εἰς τὰς ἐπιθυμίας
μου ».

Καὶ περιεκύλωσε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν
νεάνιδα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ νεάνις ἔλαβε
δι' ἀκατανόητου κινήματος, ἐκ τῆς πυρᾶς φλεγόμενον
θαυλόν.

Ἡ ἀλαδαστρινὸς χεῖρ της κρατοῦσα τὸν θαυλὸν ἐξ
οὗ μύριος σπινθῆρας ἐξέφυγον, ὥλοισε τὴν τοῦ φύ-
λακος ἀγγέλου, ὅστις κρατῶν ῥομφαίαν φλογίνην, ἐδίω-
ξεν ἐκ τοῦ παραδείσου τοῦ; πρώτους ἀνθρώπους.

Ὁ ὑποκόμης ἐκρατήθη πρὸς στιγμήν, ἐπισημέ-
νος ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου ὅπλου.

Ἀλλὰ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην ἐπῆλθε καὶ ἡ ἀπό-
φασις· ἐσυλλογίσθη διὲν δὲν θὰ ἐκινδύνευε ἀπὸ ἀπλοῦν
καύσιμον, ἄλλως δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδεχέτο καὶ ἀ-
ναβολήν, ἥτις θὰ ἀπέβαινε ἐπὶ τὸ γελιοιδέστερον.

« Ἀχ! ψυχὴ μου, θέλεις νὰ μὲ καύσῃς ὡς αἶρε-
τικόν, ἐμὲ, ὁ ὁποῖος λατρεύω τὴν ὠραιότητα σου, τὴν
καλὴν σου καρδίαν· ἀλλὰ θὰ ἰδῇς πόσον καλὸς Χρι-
στιανὸς εἶμαι διὰ δὲν φοβηθῶ τὰς φλόγας. . .

Καὶ ἐκκλίνων ὀλίγον, ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειρῶν
τὸ φλεγόμενον ὅπλον καὶ μεθ' ὁρμῆς τὸ ἐταίναξεν
εἰς τὴν ἐστίαν. Ἀλλὰ ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μεσοτόμοις
ὅστις ἐχώριζε τὸ θαμναίον μου ἀπὸ τὸ τῆς Σουλβίας
ἐκρημνίσθη εἰς ταμάχια, ἐγὼ δὲ ἐράνην εἰς τὸν Κ.
Βωαλιέ, κρατῶν δύο πιστόλια, ἐχθρὸς ὡς ὁ θάνα-
τος, σοβαρὸς καὶ γαληνιστὸς ὡς ὁ ἀφωσιωμένος.

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν τῆς Σουλβίας
εἰς τὴν θεὰν ἀγνώστου ὑπερασπιστοῦ ἐν τρομερᾷ σιγ-
μῇ. Ὅσον διὰ τὸν ὑποκόμητα, εἰς τὴν θεὰν τῶν
πιστολῶν μου ἐσταμάτησε, μὲ παρετήρησε ψυχρῶς,
καὶ γελῶν σαρδόνιον γέλωτα.

« Ἀπὸ τὰ ἰδεώδη, μὲ εἶπε μεταβαίνομεν εἰς τὰ
πραγματικά. Εἰσθε, μὰ τὴν πίστιν μου, ἐραστὴς πλή-
ρης σαρκὸς καὶ ὀστέων, εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν
τολμητικῆς, μὴ ἔχων οὐδὲν σχῆμα φάσματος.

— Ὁρκίζομαι, κύριε, εἰς τὴν τιμὴν μου, ἐν ὄνομα
τι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ἱεράν τῆς μητρός μου
μνήμην, ὅτι δευτέραν ἤδη φορὰν εἰσέρχομαι εἰς τὸ
θαμναίον τοῦτο.

— Ὅπως ὁ Ναπολέων ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Βιέννην,
ὕπελαβε πικρῶς.

— Τὴν μὲν πρώτην φορὰν, εἶχα μάρτυρας ὁ-
λους τοὺς ἐνοικιστάς τῆς οἰκίας ταύτης, ἡκολού-
θησα· ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσωμεν νέον τινα, ἐκεῖνον,
οὗ τινος προδίδετε αἰσχυρῶς τὴν ἐμπιστοσύνην· σήμε-
ρον δὲ, ὑμεῖς ἔχω ὡς μάρτυρα, ὅτι πρόκειται νὰ
ὑπερασπίσω τὴν τιμὴν γυναικὸς· κατὰ τῶν προσβολῶν
σας.

Ἡ Σουλβία ἐκ νέου ἔρριψε τὸν θαυλὸν εἰς τὴν
ἐστίαν. . . , καὶ, τοῦ κινδύνου παρελθόντος ἀνελύθη

εἰς δάκρυα. Ὁ κόμης Βωαλιέ ἔλαβε τὸ σκιαδῖόν του, ὁ-
περ εἶχε θέσει εἰσερχόμενος ἐπὶ τίνος τραπέζης. Ἐπειτα,
ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τι κάτωπτρον, εὐθέτης μετὰ
ταραξίαν τὸ ἔναυσμα τοῦ λαίμοδετου του. Ἀφοῦ ἐτε-
λειωσε καὶ τοῦτο ἐπρωχώρησε πρὸς με καὶ

— Κύριε, μὲ εἶπε ἡξεῖρατε ἀναμφιβόλως τί μᾶς
μένει νὰ κάμωμεν;

— Κύριε, ἀπεκρίθη μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐλάβειαν,
εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Εἶναι δύο ὥραι ἐξηκολούθησε συμβουλευόμε-
νος κομφύτατον τι Βανετικὸν ἀριστούργημα· φοβοῦμαι,
προκαλῶν τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἶς ἴδω τὴν ἐδόξμην ὡ-
ραν, μὴ ἐπεμβῶμεν εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ὑπνου.

— Ὅσον δι' αὐτὸ δὲν βλάπτει κύριε, τὴν ἐξό-
μην ἀκριδῶς.

— Εἰς τὴν θύραν Μαιλλότου· λοιπόν;

— Δὲν θὰ σὰς κάμω νὰ μὲ περιμένετε.

Ὁ ὑποκόμης ἔκκαμε κινήμα τι χειρὸς, ἐκλίνα πρὸ
τῆς, Σουλβίας, ἔπειτα ἔχαθη μὲ τὴν εὐχαριστήσαν ἀν-
θρώπου ὅστις ἔκκαμε ἀπλὴν ἐπίσκεψιν.

Ἐμείνα μόνος μετὰ τῆς Σουλβίας.

Μόνος μετ' αὐτῆς! τὴν νύκτα! Μετ' αὐτῆς, ἡ;
ἡ εἰκὼν μὲ καταδιώκειν ἀκαταπαύστως. . . Μετ' αὐ-
τῆς, μὲ τὴν ἐπίγειον θεότητά μου, μὲ τὴν προξενού-
σαν τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου!

Αἰρνης ἡγείρε τὴν κεφαλὴν, ἐστήλωσε τοὺς θελ-
κτικούς ὀφθαλμούς ἐπ' ἐμὲ καὶ μὲ εἶπε:

— Ποῖος εἰσθε λοιπόν σεῖς;

— Ἐγὼ, εἶμαι ὁ γείτοнын σας,

— Γείτοнын μου. . . Λοιπὸν! τί μὲ τοῦτο; διατ'
εἰσθε ἐδῶ; . . Διὰ τί μ' ἐνοχλεῖτε; . . Ἡ δὲν ἡξεί-
ρατε ὅτι εἶναι ζηλότυπος αὐτὸς, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ φωσφο-
ρικὸν ἀνάκτορόν του τοξεύει ἀντὶ στεναγμῶν, φωτο-
βολοῦντας σπινθῆρας πρὸς τὴν αὐραν; . . .

Πτωχὴ Σουλβία! ἡ μανία τὴν κατέλαβε. . .

« Πρόσεξε, ἐπανελάθεν, ἂν δὲν ἀποσυρθῇτε, ἡ φλόξ
θὰ ἀφανίσῃ τὸ πᾶν. Εἰδате, πρὸ ὀλίγου ἂν δὲν ἀμ-
φιβάλλω πῶς ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου. Ὅχι! διότι εἶ-
ναι ἐκεῖ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον πνεῦμα! »

Γέλως ἀποτρέπικος, γέλως σατανικὸς τὴν ἐκυρίευ-
σεν. Ἐπειτα προχωροῦσα πρὸς τὴν φλόγα παρ' ὀλίγον
νὰ καὶ ἂν δὲν τὴν ἐκράτουν ἀπὸ τὴν ἐσθῆτα της

» Τι θέλετε; ἔλεγε· ζητεῖτε νὰ ἐμποδίστε νὰ ἐ-
νωθῶ μὲ ἐκεῖνον; Ἀφήσατέ με! ἀφήσατέ με!

— Δυστυχῆ, τῇ εἶπον θὰ καὶς.

— Καὶ τί πειράζει; Αἱ χῆραι τοῦ ἡλιακοῦ τόπου,
τῆς Ἰνδίας, δὲν καινοταί ἐπὶ τῶν τάφων τῶν συζύγων;
Ἦτο σύζυγός μου, πατήρ μου, ὑπερασπιστής μου. . .
ἀλλ' ἀπέθανε! μακρὰν ἐμοῦ! ἀκούεις; μακρὰν, πο-
λὺ μακρὰν! . .

Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔπεσεν
εἰς τοὺς βραχιόνων μου λειποθυμημένην. Τὴν ἀπέβασα
ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἔτριφα μὲ ὄξος τοὺς κροτάφους,
ἔρριψα ῥανιδὰς τινὰς ψυχροῦ ὕδατος εἰς τὰ μαρμάρινα
χεῖλη της· καὶ τὴν παραδὼσα εἰς τὴν φροντίδα τῆς
μητρός τῶν ἀγγέλων.

Περὶ τὴν ἐξόμην εὐρισκόμην εἰς τὴν θύραν τοῦ
Μαιλλότου, λαδῶν προηγουμένως δύο μάρτυρας. Ὁ
Βωαλιέ καὶ αὐτὸς δὲν ἤργισε νὰ φανῇ μετὰ τῶν ἰδι-
κῶν του.

« Κύριοι, εἶπον, ἀνυπερῆς εἶναι νὰ ζητήσητε ἐ-
πεξηγήσεις περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ποῖον ὅπλον
ἐκλέγετε;

— Τὸ πιστόλιον.

Ἐμέτρησαν εἰκοσιπέντε βήματα· ἐμέλλαμεν νὰ οὐρώμεν τὸ πιστόλιον· ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου περιπατοῦντες.

Εἰς τῶν μαρτύρων ἔλαβε τὴν φροντίδα νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον κυπῶν τρεῖς τὰς χεῖράς του, καὶ λέγων ἔν δ' ὧ, τ ρ ῖ α.

Εἰς τὸ ἔν ἐσυλλογίσθη τὸν δυστυχῆ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μόνον ἐμὲ εἶχε διὰ στήριγμα τῶν γηρατειῶν του.

Εἰς τὸ δ' ὧ, τὸν θάνατον, τὸν Θεόν, τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀναβῆναι καὶ ἐκλαίωμεν ὀδυρόμεθα.

Εἰς τὸ τ ρ ῖ α τὴν Σουλβίαν· ἐδῶ δὲ τόσον ἐσκοτίσθην ὥστε ἐκτυπήθη ὑπὸ τοῦ μολύβδου τοῦ ἀντιπαλῶ μου, πρὶν ἐγὼ θέσω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ πιστολίου μου.

Ἐκαμὰ δύο ἢ τρία βήματα, τὸ πιστόλιον ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, τὸ αἶμα ἀνεπήδησε πρὸς τὸν χιτῶνά μου, ἐξήτησά τι διὰ στήριγμα καὶ ὡς τοιοῦτον μοι προσεφέρθη τὸ σιῆθος μάρτυρός τινος ἐρ' εὖ ἔπεσα λειποθυμημένος.

Ἐπειτα μὲ εἶπον ὅτι ὁ ὑποκόμης ἐχύθη ἐπάνω μου ὡς ἀηλησιζόμενος διότι ἔσυρον ἐπιτυχῶς.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν, εἴται μάρτυς μου ὅτι κατεβηλὸν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐμποδίσω τὸ δυστύχημα τοῦτο.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπεν εἰς τῶν μαρτύρων μου ὁ Βιρίλλιος, εἴμεθα εὐτυχεῖς, σαφῶς ἀποδεικνύοντες ὅτι εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην συντυχίαν, ὠδηγήθητε ὑπ' ὅλων τῶν νόμων τῆς τιμῆς, ἀναγκαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ἐγκωμιάσωμεν τὴν καλὴν σας φιλοφροσύνην.

— Δὲν ἔχετε ἄμαξαν, ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποκόμης, ἡ ἐδική μου εὐρίσκεται ἐδῶ, θέσετέ την λοιπὸν ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

« Μὲ μετέφερον μὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ ἀντιπάλου μου, μίαν δὲ ὥραν μετέπειτα, Φλαβία, ἐκοιτώμην εἰς τὴν κλίνην μου, θεραπεύων τὴν πληγὴν. »

Ἡ βολὴς εἶχε διαπεράσει τὰς πλευράς μου προξενήσασα καιρίας πληγὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἡ πληγὴ εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ διὰ νὰ ἀντιῇξῃ ὁ ἀσθενὴς, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὴν κρεῖσιν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἐγὼ ἔχυνα τὸ αἷμά μου χάριν τῆς δόσεως ὁ λογισμὸς μου ὑπέκυψεν εἰς τόσον σφοδρὺν κλονισμόν, ὅσῳ ἡ οἰκία ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ ῥωμανικὰ συμβάνια ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐφύη ἡ μονομαχία. Ἡ νυκτερινὴ συσκευὴ, ὁ κρημνισμένος μεσότηχος, ἡ ἀνωχθεῖσα πληγὴ, ἅπαντα ταῦτα ἀπέρασαν ὑπὸ τοὺς κανόνας τῆς φιλολογίας των.

— Βλέπετε τὴν μικρὰν ὄχληνδραν, ἔλεγεν ὁ εἰς, ἔχει καὶ αὐτὴ τοὺς ὑπερμάχους της.

— Οὗτος ἦτο ἐρωμένος της, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Αὐτὸς τὴν διετῆρει ἐπρόσθεσε τρίτος.

— Καὶ ἔτιδε τὰ δῶρα ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ πνεύτος τῆς ἐστίας.

Ταμειούτην μὲν κρίσιν οὗτοι ἔκαμον διὰ τὰ προανα-

φαιρθέντα, ὁ δὲ δόκτωρ μου δέταξε νὰ μὲ κρατοῦν ἐν μεγίστῃ ἡσυχίᾳ, νὰ μὴ κάμουν δηλαδὴ τὸν παραμικρότερον θύρυσον, πρὸ πάντων νὰ μὴ διορθώσῃ τὸν κρημνισθέντα μεσότηχον, προφασιζόμενος ὅτι ἡ ὁρμή τῆς τιτάνου θὰ ἐπέφερεν ἐπ' ἐμοὶ θλιβερόν ἀποτέλεσμα.

Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, χάρις εἰς τὰς ἀπείρους ἀδιακρίσίας τῆς οἰκίας, αἵτινες ἤγον καὶ ἔφερον τὴν Μαθουρίνην, ἔμαθεν ἡ Σουλβία ἅπασαν τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην ἱστορίαν μου· ἐκείνην δηλαδὴ τὸν γαλήνιον καὶ ἡσυχον ἔρωτα τὸν διατηρούμενον διὰ θυσιῶν· τὰ τεμάχια τοῦ χρυσοῦ τὰ εἰσδυόμενα εἰς τὴν ἐστίαν ἐν δόματι τῆς θεότητος τοῦ πυρός· τὰ ἀνώνομα δῶρα· τὸ μουσικὸν ἐκείνο ἄσμα τὸ γρτφέν παρ' ἐμοῦ καὶ χρησιμεῖσαν ὡς ὀρυκτικὴν ἐν καιρῷ ἀνάγκης· τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν ἐξηγεῖτο ἀρκούντως ἀπὸ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, τὸ δὲ φαντασιώδες νέφος ὅπερ τὰ κατέσταινεν αἰνιγματώδης, ἔλασθη διὰ παντός.

Τὸ ῥῆγμα ὅπερ ἐκ τῆς καταπτώσεως τοῦ μεσοτείχους ἐπροξενήθη, λεπτὴ δόλυν τὸ περιέβαλλεν.

Ἐσπέραν τινὰ, οὔσης τῆς ἡμέρας μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου, ἐνωρὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως παρεδόθην. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ ἀστεροειδὴς ἐσθῆς τοῦ οὐρανοῦ φωτοβόλον φέγγος ὑπερπράγως εἰς τὰς κυανὰς ἐκτάσεις διέδιδεν. Ἡ δὲ σελήνη ἀργυροστεμμένη, ἄχρουν ἀλλ' ἡδὺ ἀπαύγασμα πρὸς τὸ παραθύρον μου ἐξεϊόξευεν. Ἦτο λοιπὸν ὥρα καθ' ἣν αἱ μὲν μέλισσαι εἰς τὰς κάλυκας τῶν ῥόδων ἡσυχῶς ἐκοιμῶντο, αἱ ἐρωτόληπτοι σίλφραι εἰς τὰ παράθυρα τῶν ὠραίων κυριῶν ἐστίνεζον, τὰ πνεύματα τῶν ἀνέμων κατὰ τῶν χρυσοειδῶν πλανητῶν ἐπέπιπτον, ἡ δὲ ἐνθύμησις, τὸ μόνον ἄλθος τῆς ψυχῆς, ἐπορεύετο νὰ ζωογονήσῃ τὰς πασχούσας καρδίας.

Καὶ ὅτε ἀπὸ τῆς ὕψης τῆς φαντασίας μου ἐβρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ παλμοὺς καρδίας ἐπαρτήρησα μορφὴν κινουμένην, ἄγγελον γονατιστὶ δεόμενον. . . ἦτο μορφή ἐκ βόδων καὶ κρίνων, καὶ τὰ μὲν βόδα ἢ περὶ τὴν ὀσφύν της πλατεῖα ἐρυθρὰ ταινία ἀπετελεῖ, τὰ δὲ κρίνα μᾶλλον αἱ ἐλαβάστρινοι χεῖρες της ἢ ἡ χιονώδης ἐσθῆς.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἱστάμην ἄφωνος, ἔπειτα ὁμῶς ἀνεγνώρισα εἰς τὸ ἀγγελικὸν τοῦτο πρόσωπον χαρὰ καὶ κτηρὰς λατρευτοῦς.

— Τίς εἶσθαι; τὴν ἠρώτησα.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; ἐφαλλεν ἀρμονικὴ τις φωνή.

— Μὲ φαίνεται νὰ σὰς εἶδᾶ, ἀπεκρίθην, ἀλλ' ἤδη ἡ κεφαλὴ μου εἶναι ἀσθενὴς, τὸ δὲ μνημονικόν μου ἄπιστον. Ἄν δὲν μοι ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ὁπαδῶν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ σὰς ἐξελάμβανον ὡς τὸν ἄγγελον φύλακά μου.

Ἐχαμήλωσεν αἰδημόνως τὸ βλέμμα της καὶ μὲ ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶμαι, κύριέ μου, ὁ φύλαξ ἄγγελός σας· εἶμαι πτωχὴ γυνή, ἀρκετὰ εὐγνώμων δι' ὅσα δι' αὐτὴν ἐκάματε. . .

— Πῶς! ὁμίς εἶθε ἡ γείτων μου;

— Ἐγώ.

— Ὑμῖς εἶθε ἡ ἐνομαζομένη Συλβία!...

— Ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ. Ἐγὼν, κύριε, διὰ ποίου εὐγενούς αἰσθήματος δλοκλήρους μῆνας με συνεδράματε με ποῖαν ἐπιμονὴν ἐπιβλέπετε ἐπὶ τῆς τύχης μου, πῶς, διὰ τὴν ὑπερασπίστητε τὴν κινδυνεύουσαν τιμὴν μου, ἐχύσατε τὸ αἷμά σας, κινδυνεύον τὴν ζωὴν σας!

— Σὰς εἶπαν! ἀνέκραξα, καὶ πῶς λοιπὸν ἔλαβε αὐτὴν τὴν αὐθάδειαν;

— Θεέ μου! ἡ φήμη, ἥτις πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, περιτρέχει τὴν γειτονίαν ἅπαναν. Κατ'ὧς ἐπαναλαμβάνει τὰς διαφόρους φάσεις τῆς μυστηριώδους σας ἐπιβλέψεως ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου μου. Εἶναι μυθιστόρημα, κύριε, τὸ ὁποῖον ἡ γειτονία γνωρίζει ἐκ στήθους.

— Τῇ ἀληθείᾳ, τῇ εἶπον, ὁ οὐρανὸς μοι εἶναι μάρτυς ὅτι τὸ σκάνδαλον τοῦτο ἦτο μακρὰν τοῦ λογιζομένου μου.

— Ἀς λέγῃ ὁ κόσμος ὅ,τι θέλει! ἀνέκραξεν ἡ Συλβία.

— Ὡ μὴ ἀπαιεῖσθε, ὁ κόσμος εἶναι κινδυνώδεις καταστάσεις καὶ τῶν ἀθωοτάτων μας πράξεων. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ με νομίζει ἐρωμένον σας.

— Καὶ τὸ πιστεύετε; με εἶπε.

— Εἶμαι βεβαιότατος... καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι.

— Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν πεποιθῆσθαι τῆς ἀθωότητός μας! ἐπρόσθετεν.

— Οὐδαίς, ἀπεκρίθη, θὰ τὸ πιστεύω· δὲν θὰ πεισθῶν ποτὲ ὅτι, γείτων εἰκοσαστῆς βουθεῖ ναῖνιδι ἀκωκαδικαετῇ χωρὶς νὰ προϋπάρχῃ ἀμοιβαία συμφωίς.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι, ὅπως εἶπα.

— Ναί, κυρία.

— Ἐθέσατε πρὸ τῶν ποδῶν μου τὸ βαλάντιον, μοι ἔχορηγήσατε τὴν προστασίαν σας... Τίς ἦτο λοιπὸν ἡ ἀγνωστὸς ἐκείνη δύναμις ἥτις σὰς καθίστα τὸσον καλὸν ἀνευ σκοποῦ, ἀνευ προσποιήσεως;

— Σὰς ἡγάπη, ἀπεκρίθη βεθέως στενάχας.

Ἡ Συλβία με ἐπαρτήθησεν ἀνευ θυμοῦ, μετ' ἐκ πλήξεως μᾶλλον ἢ μετ' εὐσπλαχνίας.

• Με ἀγαπᾶτε, ἀνερῶντες, με ἀγαπᾶτε! ἀλλὰ δὲν εἰσέυρετε ὅτι ὁ ἔρος σας ἦτον ἀνόητος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ σὰς προσφέρω καρδίαν, ἥτις δὲν μοι ἀνῆκεν, διό εἰ συνετάφη μαζὺ τοῦ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον; •

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέγχθησαν με πικρὰν ἢ φωνὴ τῆς Συλβίας ἔλαβεν εἰρωνικὸν τόνον, ὁμοιάζοντα με τὸν θυμὸν· εἶδε πλέον καθαρὰ τὴν ἐδὸν, ἥτις μ' ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς.

• Οὕτως, ἐφιδύρισα, ποτὲ δὲν θὰ δύναμαι νὰ διαλογίζωμαι τὴν εὐτυχίαν, ὅτι ὑπῆρξε φίλος σας, ὁδηγός σας, ἐπίγειον στήριγμά σας· θὰ μένεται μόνη, αἰωνίως συνδιδεμένη με μίαν ἐνθύμησιν •

— Μὴ βλασφημῆτε! Ὅσην εὐγνωμοσύνην δύναιται νὰ χρωστῇ γυνὴ, ὅσα γυναικᾶ αἰσθήματα ἐν τῷ στήρῳ αὐτῆς διεγείρονται ἀπὸ φιλίαν, ἂν, φίλε,

σὰς ἀρκεῖν σὰς τὰ προσφέρω· ἀλλὰ, δι' ἑλπίος, μὴ ζητεῖτε περισσότερα.

Καὶ ἐνῷ αὕτη ὠμίλει, ἐβλεπον διαλυόμενα ἐν τῇ διανοίᾳ μου ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα τοῦ εὐτυχοῦς ἔρωτος· ὅστις πρὸ πολλοῦ με ἔκχευε νὰ στενάξω ἐν τῷ ὕπνῳ μου, ἡ ζωὴ μου ὠμοίαζε τὸν μὴ δυνάμενον ποτὲ νὰ γαμίση πιθεὶ τῶν Δαναΐδων· τὸ μέλλον ἐξωγραφεῖτο μαύρη σκιά ἐν τῷ πνεύματί μου, ἡ ἀπελπισία ὡς πτωχὸς δαίμων εἰσέδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου... Ἀποτρόπαιος ἰδέα τότε με κατελαβε.

• Λοιπὸν ποτὲ δὲν θὰ γίνετε ἰδική μου; ἐπανελάβα.

— Ὁχι, ἀδύνατον.

— Διὰ τί;

— Γὰρ εἰσέυρετε, ἐκεῖνος μόνον ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἔρωτός μου.

— Δὲν με ἀγαπᾶτε... •

Τὸ χρῶμα τῶν βρόδων ἐξωγράφθη τὰς παρεάς της, τὸ στέριον της ἡσύχως εἰς ἐκάστην εἰσποήν· ἀπώθει τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ εἰς τὴν σύγχυτον ταύτην ἠδυπαθέστερον πῦρ ἐξέπεμπον.

— Ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. εἶπεν· ἂν δὲν σὰς ἀγαπῶ, θὰ ἦμαι ἀγνώμων... ἂν σὰς ἀγαπῶ, φθάνει μόνον νὰ τὸ ὁμολογήσω, καὶ ἰδοὺ ἐμόλυνα τὸν ἱερὸν ἔρκον.

— Σκληρὰ τύχη! ἀνέκραξα. Καὶ ποῖος δὲν με ἐλειονολογῇ διὰ τὴν ἀθλιότητά μου. Ὁχι! Συλβία ζῆθε ἐν εἰρήνῃ, δὲν θὰ σὲ βαρύνω τοῦ λοιποῦ.

— Δὲν θὰ με βεβρύνετε, μ' ἀπεκρίθη, ἐνῷ ὠχρότης θανάτου ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν της.

— Δὲν θὰ σὰς βαρύνω πλέον με τοὺς ἀφόρους ἐνθυσιασμούς μου· δὲν θὰ θέσω πλέον τὴν χεῖρά σας ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὅπως μετρήσατε τοὺς παλμούς της... τὸ βάσανον τοῦτο προξενούμενον μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν σας θὰ παύσῃ... Ἀπὸ τοῦδε εἶσθαι ἐλευθερία... δὲν θὰ ἐνασχολοῦμαι δι' ὑμᾶς.

— Θεέ μου! ἐφώνησε· πῶς με λέγετε ταῦτα· σὰς προσέβαλλε εἰς τι;

— Ὁχι· καὶ τὴν ἀπέδειξεν ἔχετε εἰς ὅ,τι περὶ περὶ ὑμῶν ἐπραξα.

— Καὶ τί ἐκάματε; με ἐρώτησεν.

— Εἶσθαι μόνη, Συλβία, μόνη λυγρὴν εὐαίαν ἐν ἐνθύμησιν· ἡ κοινωνία ἄφρασε περίξ ὑμῶν κενόν, ὅπερ εὐδαίς θὰ τὸ πληρώσῃ. Οἱ πόροι λοιπὸν συνεχῶς θὰ σὰς λείψουν· ἐσυλλογίσθητε νὰ ἀσφαλίσω τὸ μέλλον σας· ἀπὸ τὴν σήμερον ἔχετε χιλίων δραχμῶν σύνταξιν.

— Χιλίας δραχμὰς δι' ἐμέ;

— Ἀναμφύβολος δὲν θέλω, ἡ γυνὴ, ἥς ἡ εὐχὴ ἀπητηρόλητε τὴν νεότητά μου, νὰ ἦναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ἀθλιότητα. Ὁ χρυσοῦς, ὁ συντηρῶν τὴν ἀρετὴν, χρησιμεύει καὶ ὡς ὑπερασπιστὴς εἰς ταύτην. Ἀπὸ αὐτοῦ ἡ τύχη σας εἶναι ἀσφαλισμένη.

Ἀλλὰ τί ἔκαμα ὥστε νὰ σὰς ἐμπνεύσω τοιοῦτον εὐγενὲς διαφέρον;

— Καὶ τὸ διάστημα τῶν πέντε μεγάλων μηνῶν ὑπῆρξε ἡ θιότης τῶν ὀνείρων μου, ὁ σκοπός

τῆς ὑπάρξεώς μου, τὸ εἶδαι τῆς διανοίας μου· με ἐδοκίμησεν νὰ ζῇσι εἰς τὸν ἀπατηλὸν τοῦτον κόσμον ἐνθα φύσεις ἐλευθεραὶ καὶ εὐγενεῖς φαίνονται γαλοῖζι· με ἐκάματε νὰ ἀγαπήσω τὴν ἐρεῖν. Τίποτε λοιπὸν δὲν εἶναι τοῦτο ; »

Ἡ νεανὺς δὲν ἀπεκρίθη . . . ἔκρυψε μόνον τὴν ξανθὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς της· ἀλλ' οἱ ὀλολυγμοὶ διέφευγον τῆς ἐλεφαντίνης ταύτης φυλακῆς.

« Ὁχ ! μὴ κλαίεις, ἀγαπητέ ἄγγελε ! μὴ φοβῆται τὰς ἀφροσύνας μου· δὲν φανταζέσαι διὰ τὸ ἀδελφικὸν τοῦτο ἔθρονον εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῆς μελλούσης εὐτυχίας μου ; Ἀπὸ σήμερον δὲν θὰ ἐνασχολοῦμαι δι' ἐσέ, διότι, μὴ ὦν πλούσιος, σὰς κατέστησα ἐνχυρὴν κατὰ τῆς ἀθλιότητος ἥτις, ὡς ὁ Σκτανᾶς ἐπαίραξεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀρπάζει τὰς γυναῖκας διὰ τῶν μακρῶν ὀνύχων, ὅπως τοῖς δείξει τὰς διαφθοράς συναδωμένους ἀπὸ τὰς ἐπιγίγους ἡδονάς . . . Ἀπομόνησέ με, σὰς, τὸ συγχωρῶ, διότι συμφέρει ἡ λήθη καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς ἐμέ . . . »

Ὅταν δὲ εἰ γοεροὶ κτύποι τοῦ ὥρολογίου ἐσήμανον τὸ μεσονύκτιον. « Ἐπίστρεψον εἰς τὰ δώματά σου, ἐπρόσθετα, ὡς εἰπωμεν τὸ τελευταῖον ὑγίαινε.

— Ἡ θεὰ σὰς θὰ μευ ἀφαιρέσῃ τὴν εὐφυσίαν, σὰς ἔχω ἀνάγκην. »

Ἡ παῖς ὑψοῦται ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν της καὶ δεικνύουσα δύο μεγάλους βύακας θαυρῶν εἰς τὰ κοιλώματα τῶν ὀφθαλμῶν της, αἶψα ἐλαμπον εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ὡς ἡ δρόσος εἰς τὰ ἀρτιγέννητα φύλλα τοῦ ῥόδου.

— Θὰ με ἰδῆτε, με εἶπε.

— Ναί, πρέπει, καθόσον καὶ ἡ τιμὴ τῆς ὑπολήψεώς σας τὸ ἀπαιτεῖ.

— Ἡ ὑπόληψίς μου, ἀγαπητέ μοι, πρὸ ὀλίγου δὲν με εἶπετε διὸ δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ ;

— Εἶναι ἀληθές, ἀνέκραξεν ἐντόνως· ἀλλὰ τίς θὰ σὰς εἴπῃ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ μευ ἐμπνεύσῃ τὸν τρόπον τοῦ πῶς νὰ τὴν ἀσφαλίσω περισσότερον ;

— Εἶναι δυνατόν ὕστερον ἀφ' ὧσα συνιῇσαν ; . . Καὶ πρὸς τί ;

— Διὰ νὰ σὰς παρυσιάσω εἰς τὸν κόσμον ἀθῶν· πρὸς τοῦτο δὲ δύο τρόπους ἔχω.

— Καὶ ποῖαι εἶναι ; ἡρώτησεν ἡ Σουλβία.

— Ὁ εἰς εἶναι ἀδύνατος, σεῖς ἡ ἰδίᾳ τὸ ἐξεφράσατε. Ἀπαιτεῖται νὰ σὰς προσφέρω τὴν χεῖρά μου, νὰ σὰς ὀνομάσω εὐζυγόν μου, νὰ μεθεῖσθε τῆς τύχης μου, νὰ συνδεθῆτε τέλος με ἐμέ διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ ὑμεναίου δεσμών . . .

Ἡ Σουλβία ἔγινε μελαγχολικὴ ἀκούσασά με· τῇ ἐφαίνετο διὸ ἦκουε μυστηριώδη φωνὴν ἀπειθυνομένην εἰς τὴν ταλαντευομένην ἀπειθείαν της.

— Ὁχ ! ναί, εἶπε τέλος, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον . . . Τὸ Πνεῦμα τῆς ἐστίας ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια παρεμβάλλει. Καὶ ἐξαγριωθεῖσα, ναί, με εἶπε, τῷ ὑπεσγέθην τυρλὴν πίστιν καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν . . . Εἶχες δίκαιον νὰ μοὶ λέγῃς ὅτι πρέπει νὰ μὴ σὲ ἐπαίδω.

— Θὰ σοὶ ἐκδείξω τὸν ἄλλον τρόπον, τῇ ἐπαρτήρησά μετὰ γαλήνης.

— Τὸν ἄλλον τρόπον ! ναί, τὸν ἄλλον τρόπον, ἀλλὰ μὴ περὶ ἐρώσεως, μὴ περὶ ἐρωτος, διότι ἡ πυρὰ καίει, ἀφανίζει, διαδίδει τὸν θάνατον.

Ὁρχὰ καὶ ἀποτρόπαιος ἐστεικὴν ἐπὶ τῶν ποδῶν της λέγουσα ταῦτα.

— Ὑγίαινε λοιπὸν, Σιλβία τῇ εἶπον.

— Ὑγίαινε, ἐρώητε καὶ ἐκείνη μετ' ἀγωνίας ὁμως.

— Διὰ παντός.

Τὸ φλεγόμενον στόμα, μετὰ τῶν λευκοτάτων χειλέων της ἐκπνεύον ἀρθεκε συνωδευομένην ἀπὸ τὰς λέξεις, « διὰ παντός. » Μετὰ δὲ, πρὸς τὸν ἐβραχισμένον μονότοιχον ἐπερεύθη.

— Μίαν ἀκόμη λέξιν, ἐπιθύρῃσα, ὡς τελευταίαν χάριν. Δὲν μέλλω νὰ σὰς ἐπαινίδω, σὰς τὸ ὑπεσγέθην· δὲν μέλλω πλέον νὰ ἀκούσω τὸν περιπόθητον ἦχον τῶν βηματίων σας, τὸν μελωδικὸν ἦχον τῆς φωνῆς σας, τὸν μεθύνοντα τὰς αἰσθήσεις μου· δὲν θὰ σὰς ἐκπνεύω πλέον τὴν μὲν πρῶτον εἰς τευ, πρῶτος μου συλλογισμὸς, τὴν δὲ νύκτα εἰς τὰ δειρά μου· καὶ τὰ παρήγορα ταῦτα τῆς φαντασίας ψεύδῃ κατατικάζω τὸ παθος μου εἰς ἀπώλειαν. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην ταύτην τοῦ τόσον εἰλικρινοῦς παρελθόντος, ἀφήσατέ μοι νὰ ἀπαιτήσω μίαν ἀμοιβήν.

Ἡ Σουλβία ἐπροχώρησε λευκὴ ὡς μαρμάρινον ἀγαλμα.

« Τί ἐπιθυμεῖτε ; — Τὴν χεῖρά σας . . . »

Μοὶ εἴπτε τοὺς τρέμοντας δακτύλους της.

Δευτέραν φορὰν, Φλαβία, ἐκράτων τὴν μεταξόπτῃλον ταύτην χεῖρα . . . Ἀλλοίμονον ! τότε εἶχον τὴν ἐλπίδα τὴν ἡδυνούσαν χίμαιραν εἰς τὴν ὑπακύνει ἡ ζωὴ . . . Ἀλλὰ σήμερον τὸ πᾶν ἐσβέσθη ἐν τῇ ἡρατισμένῃ καρδίᾳ μου.

Ἐλαβὼν τὴν χεῖρά της, ἔθετα ἐπ' αὐτῆς εὐσεβῶς διάκυρον ἀσπασμένον ἀλλὰ τὴν ἔστρε.

« Σύρατε λοιπὸν τὴν χεῖρά σας τώρα πλέον, τῇ εἶπα, ἂν δὲν θελετε νὰ βραχῇ ὑπὸ τῶν θαυρῶν μου.

Ἐπῆκουσε, καὶ πρὶν ἰδῶ τὴν μορφήν της, εἰς τὸ θαυμάσιόν της ἐχάθη.

Ἐπειτα ἔκρουσα τὸν κώδωνα.

Ἡ Μαθουρίνη, ἥτις μ' ἐρύλαττε, παρυσιάσθη.

« Τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος ;

— Δός μοι ἐν κονδύλιον, μελάνην καὶ χαρτίον, τῇ εἶπον. Καλὰ· τώρα σήκωσε τὰ προσκεφάλαια. Θυμάσαι ; κλείτε καλὰ τὰ παράθυρα, σύρε τὰ παραπίεσμάτα καὶ ἐξελεθε.

— Ὁ κύριος δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ἀλλὰ τὸ ἱατρικόν . . .

— Ἀνωφελές.

— Πῶς, ἀνωφελές ! ὁ ἱατρὸς μοὶ ἐσύστητε αὐτὸ πρὸ πάντων.

— Ὁ ἱατρὸς δὲν ἠξιώρει τί λέγει.

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶναι εἰς τῶν καλλιτέρων, ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι οὐσιώδεις διὰ τὴν θεραπείαν σας.

Σπασμωδικὸς γέλως με κατέλαβε.

— Ὁ ἰατρουθῶ μόνος, ἐπανελάβε.

— Ὁχ! πραγματικῶς παραμιλεῖτε ἐπαρατήρησεν ἡ γράα... Εἰμπορεῖ νὰ ᾔσθε κάλλιστος διηγήγους· ἀλλ' ἡ ἱατρικὴ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, μὴ δίδετε πίστιν εἰς τὸν ἐαυτὸν σας.

— Καλὰ, Μαθουρίνη, καλὰ, ἀποσύρου διότι ἔχω μεγίστην ἀνάγκην ἡσυχίας. Ὑγιαίνει.

— Ὑγιαίνει, κύριέ μου, εἶναι ἄνστος λέξις· εἰς τὸ χωρίον μου λέγουσιν, « καλὴν ἀντάμωσιν. »

Καὶ ἀπῆλθεν, ἐξακολουθοῦσα τὰ ἐπιστημονικὰ σχόλιά της. Τότε καὶ ἐγὼ ἔβαψα τὸ κονδύλιον μου εἰς τὴν μελάνην, καὶ, ἂν καὶ ἡ ἀδυναμία δὲν μοι τὸ ἐπέτρεπεν, ἔσυρα μολοντοῦιο τὰς ἀκολουθούς γραμμάς ἐπὶ τοῦ χάριου :

» Ἀπηλπισμένοις ἀπὸ τὰς ἀρνήσεις γυναικός, ἦν » λατρεύω, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ὁποίας οὐδὲν » δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ, ἀπεφάσισα νὰ θέσω τέρμα εἰς » ὑπαρξίν, ἥτις πρὸ πολλοῦ κατήντησεν ἀφόρητος. » — Ἐγραψα ταῦτα μήπως βαρύνουν τινα μετὰ τὸν » θάνατόν μου.

Παρίσι, 19 Ἰαννουαρίου 18...

« ΑΒΕΛ. »

Τρεῖς ἀνέγνωσα τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ὅπερ μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔθεσα, ὅπως δυνήθῃ ἀνεν δυσκολίας, νὰ προσβάλλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὧλον.

« Τετέλεσται! εἶπα, ὁ Θεὸς θὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀποτρέπαιον τοῦτον τῆς αὐτοχειρίας συλλογισμόν· διότι ὦν ταύτην τὴν στιγμήν ἐπιθανάτος, τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ ὅπερ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ τάφου χωρίζει διήνυσεν... ὥστε δὲν δύναμαι νὰ στρέψω ὀπίσω... »

Ἄλλως, τὸ τέλος μου δὲν εἶναι ποσῶς πρᾶξις ἀνανδρὸς ἢ φοβερῆς... Ἐχει ἓνα σκοπὸν, οὗτος δὲ εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰ γενόμενα, ἀφοῦ αὕτη ἀναλαμβάνει παλιν τὴν ὑπόληψίν της, διὰ τὴν ὅποιαν πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἀπάσας τὰς στιγμὰς τοῦ βίου ἔδοσα.

Τελειῶν τὴν σκέψιν ταύτην, τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς αἰθούσης τῆς μελέτης μου ἔρριψα... πόσον εὐτυχῆς ἔζησα εἰς αὐτήν :

« Ὑγιαίνειτε λοιπὸν ἀγαπητὰ πουλάκια, διότι πρὸ τῶν παραθύρων μου ἐφάλλατε καθικαστὴν πρῶτον τὴν πρὸς τὸν Ὑψίστον δέησίν σας, ποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ σᾶς διδῇ τροφήν;... Χαῖρε ἀνώγαίον, διότι εἰς σὲ τόσα πνεύματα σφριγῶντα ἠρώθησαν, τόσοι γέλωτες ἐξέβράχθησαν... ποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ σὲ κατοικήσῃ;... Χαῖρε, δυστυχῆς κλίνη, διότι ἐπάνω εἰς σὲ κατὰ τὰς ὥρας τῆς δυστυχίας ἐβόγγων πόσον θὰ εἴται μελαγχολικὴ καὶ πένθιμος διὰν αὐρίον αἱ τρεῖς νεκρικαὶ λαμπάδες τὰς λευκάς ὁδοὺς σου θὰ φωτίσουν. »

Ἐπειτα ἔρριψα τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν ἀγαθοεργὸν τῶν πικρῶν ὁδυνῶν μου ἐτίαν, ἥτις διὰ τῆς θερμότητός της τὰ νευρακωμένα μέλη μου ἀνεζωογονεῖ. Καὶ διὰ δυνάμεως ὑπερανθρωπίνου ἐκάθησα εἰς τὴν κλίνην μου... τρομερὰν συγχρόνως

φαίνόμενον διεγέρθη εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα, ἡ ζωὴ ῥότης μου ἐξήφθη, ἤρχισα νὰ παραληρῶ.

» Ὁχ! εὐ, μακάριε ἑραστὰ, αἰώνια ἐνθύμησις, ἰδιότροπον φάσμα, εὖ τιнос τὸ σουδάριον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς εὐτυχίας ἐβλήθη, μὴ ἐγκωμισθῇ τὸν θρίαμβόν σου!... ἐκείνη ὠρκίσθη νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδένα, σεβομένη τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς σου!

— Λοιπὸν! καὶ ἐγὼ ὡσαύτως θὰ γίνω ἀθάνατος, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ τὴν εἰρήνην...

Τότε, Φλαβία, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ γῆ ἐκρύπτετο κάτωθεν τῶν ποδῶν μου, ὁ οὐρανὸς ἠνοιχθῇ ὅπως με δεχθῇ, ἡ Θεοτόκος ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὰς κυματιζομένας πτυχὰς τῆς κυανῆς ἐσθῆτός της, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐπίθεμα τῆς πληγῆς καὶ θὰ τὸ ἀπέσπῃ, ὅτε γοερά φωνὴ ἀντήχησεν... ἡ γυνὴ δακρυρροοῦσα ὡς μανιώδης ἐβρίβη ἐπάνω μου.

« Σιαθῆτε! τί θὰ πράξετε;

— Ἀφῆτε με, τῇ εἶπα, ἀφῆτε με, δὲν βλέπετε ὅτι θέλω ν' ἀποθάνω;

— Δὲν θὰ ἀποθάνετε, με εἶπε, σφίγγουσά με μετ' ὅλης τῆς ἰσχύος της.

— Ὁθ' ἀποθάνω, διότι πρέπει, διότι τὸ ὑπεσχέθην, θὰ ἀποθάνω διὰ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

— Τί σημαίνει εἰς ἐμέ τιμὴ καὶ εὐτυχία; Δὲν θὰ ἀποθάνετε ἐπανελάβε με τόνον θελήσεως ἀνωτέρας, δὲν θὰ ἀποθάνετε, διότι σᾶς ἀγαπῶ.

Κεραυνὸς μετὰ τρομερωτάτων πατάγων ἂν πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐπιπτε δὲν θὰ μ' ἐξέπληττε ὅσον ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐξομολόγησις!... Ἐπαρατήρουν τὴν Σουλβίαν με ὕψος ἀπηλιθωμένου, με ὀφθαλμοὺς γελόντας, με στόμα ἡμιάνοιον, τῇ εἰπὼν τοὺς κρυσταλλωθέντας βραχιονὰς μου, μετὰ γέλωτος σπασμωδικοῦ· ἔπειτα, ἐρχόμενος εἰς ἐαυτὸν, ἔπεσα εἰς τοὺς κόλπους της, κλαίων ὡς παιδίον...

Τὶ περισσώτερον νὰ σὲ εἰπῶ Φλαβία; — ἡ φαντασία σου τὰ ἐμάντευσε τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς λυπηρᾶς ἱστορίας μου. — Ἡ Σουλβία ἦτο τὸ πρωτότυπον τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἀρετῆς, ἀλλ' ἦτο καὶ γυνή. Ἐνθουσία διὰ τὸ καλὸν, καὶ θεατῆς διάπειρος αἰσθημάτων, ὅσα ἐκ φυσικῶν ἐξομολογήσειεν προκύπτουν, με ἠγάπησεν εἰς τοῦτο κινουμένη ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ὑπέκυψε τέλος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐκείνον, δι' ὃν ὁλοκλήρως ὥρας κατέτριβεν εἰς τὸ νὰ τὴν λατρεύω σιωπηλῶς· τοῦτο δὲ ἀρκετὰ ἐμαγνίτιζε τὴν ὠραιότητά της.

Ἡ Σουλβία με ἠγάπα! — Εἰμποροῦσεν ὁμοῦ νὰ γίνῃ καὶ ἄλλως; — Εἶμαι ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς ἰσχύος της· ἐκάστη πρᾶξις τῆς ζωῆς μου, ἐκάστη λέξις ἐκ τοῦ στόματός μου διαφύγουσα, ἐκάστη ἰδέα τὸν ἐγκέφαλόν μου ταράττουσα ἦτο τιμὴ καὶ ὑπόληψις δι' αὐτήν· ἐρωτόληπτος ὢν εἰς τὸ βλέμμα της, εἰς τὸ κίνημά της, εἰς τὴν μελωδικὴν φωνήν, εἰς πᾶν τέλος τὸ ὁποῖον ἐθίγεν ἢ ἐνεφύχονεν, ἠρέθισα ἐν τῇ καρδίᾳ της τὰ δύο στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἔρως συνί-

σταται, τὴν ὑπερῆραναιαν δηλαδή καὶ τὴν εὐσπλα-
χνίαν.

Οὕτω λοιπὸν ἅμα ἐμάντευσε τὸ ἀπίσιον μυστι-
κὸν μου, τίποτε πλέον δὲν τὴν ἐσταμάτησεν· ἐνόη-
σεν οἱ θὰ ἐπράττει κακούργημα ἀφίνυστα ν' ἀποθά-
νῃ ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἡ πρόνοιά της.

Πρὶν παρέλθῃ ὁ μὴν, ἡ Σουλβία ἐφίρε τὸ ὄνομα
μου.

Ἡ νυμφικὴ τελετὴ ἐγένετο μετὰ πλείστης πομπῆς·
δίδει ἡμῖν πλοῦσιος καὶ ἡθέλησα ὥστε ὅλοι οἱ φίλοι
νὰ γίνουν μάρτυρες τῆς εὐτυχίας μου. Μεταξὺ δὲ
τούτων φαντασθῆτε καὶ τὸν ὑποκόμητα Βωαλιε κατα-
στάνα ἐν τῶν σχετικωτέρων μου. — Ὁ ὑποκόμης
ἦτο φύσεως ἀσθενεὺς, ἀναγώγου, εὐκόλως ὑποκύπτων
εἰς τὴν ἔλξιν τῶν παθῶν, χαρακτῆρος ἐλευθέρου καὶ
γενναίου καὶ ἐπαγωγού.

» Κυρία, εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν Σουλβίαν, ἡ παρου-
σία μου εἰς τὴν ἱεράν ταύτην τελετὴν εἶναι ἡ ἐνθερ-
μοτέρα συγγνώμη, ἣν δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω, ὁμοιά-
ζει τὸν νικηθέντα ὅστις, δίνει ἑαυτὸν ὑποζύγιον εἰς
τὸ ἄρμα τῆς ἀρετῆς σας . . . »

Ἡ φράσις ἦτον ἐπιληψήμος· ἀλλ' ὁ λογισμὸς κα-
θαρὸς καὶ εἰλικρινής . . . Ἐπρίγξα μὲ ὅλην μου τὴν
δύναμιν τὴν χεῖρα, ἥτις μοι ἔκαμε εὐλογημένην τὴν
πληγὴν, εἰς τὴν ὠρεῖλον χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν.

Εἰς ἐκκλησίαν γέμουσαν λιβάνου καὶ ἀνθέων, γη-
ραῖά γυνὴ παρεκάλεε τὸν Ὑψίστον μὲ ζῆλον. Ἦσαν ἡ
Μαθουρίνη! Ἐξήτει ἀπὸ τὸν Θεὸν συγγνώμην διὰ
τὴν ἀπιστίαν της; ἡ ἤελε διὰ τῆς προσευχῆς νὰ ἐπι-
σῇρῃ ἐφ' ἡμῶν τὴν ἁώθειν εὐλογίαν; Τοῦτο εἶναι
αἰνίγμα ὅπερ δὲν εὐκαίρησα νὰ τὸ ἐξακριβώσω.

Μιμούμενος τὰς ἰδιοτροπίας τῶν καλλιτεχνῶν, ἡ-
θέλησα καὶ ἐγὼ τὸ γέμισμα νὰ γίνῃ εἰς τὰ ἀνώγατα
μας τῆς ὁδοῦ Ἀδου Τότε ὅμως δὲν ἐμ-
μαίναμεν εἰς τὰ πεπραγμένα, ἀλλ' ἐκρημνίσταμεν δό-
κληρον τὸν μισότοχον.

Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ, Φλαβία, ὁποῖαν τὰ ἐρυθρὰ
χρώματα τοῦ γηραιοῦ ταπηνός μου εἰς τὸ ἀπέραν-
τον ἐκείνο φῶς ἔλαβον σιληπνότητα. Ἐπρεπε νὰ βλέ-
πῃ τοὺς γείτονας εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν των ἰ-
σταμένους καὶ παρατηρησῆναι μὲ συμφέρον τὰς κι-
νουμένας σκιάς εἰς τὴν ἀερόστατον ταύτην αἰθουσάν.

Ὁ χορὸς ἐγίνετο περὶ τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπερ εἶχον ἐνοικιάσει. Μὲ πῆχαν συμ-
βουλευσεῖς οἱ διὰ νὰ ἀποχαιρετήσω τοὺς φίλους μου,
ὡς συνειθίζεται εἰς τοὺς ἐξευγενισμένους, ἐπρεπε νὰ
τοὺς κάμω νὰ χορεύουσι εἰς τὰς ἐπιχρύστους αἰθού-
σας τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Τορίνου.

Κατὰ τὸ διάστημα ὁκτὼ μακρῶν ἡμερῶν ὑπῆρξα
ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων. . . Τίποτε δὲν ἐλείπεν
ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας μου, οὐδεμίαν εὐτυχίαν δὲν ἐτε-
ρούμην ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης . . . ἦμην νέος, πλοῦσιος,
ἰσχυρὸς· εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν ὅλας τὰς τιμὰς
καὶ ἀξίας· διακαχημένος δικαστής, ἡδυαμένη καλῶς
νὰ ἀποκατασταθῶ, χάρις εἰς τὴν ἐπιβρόχην γεραυστα-

στῶν καὶ ὑπουργῶν. Καὶ ἔπειτα . . . ὅ,τι κῆζαν τὴν
χαρὰν μου, ἦσαν ἡ ἡγαπημένη σύζυγος.

Μετ' ὀλίγον ἦλθε πλῆστον μου καὶ ὁ γηραιὸς πα-
τήρ μου, εὐρισκὼν ὡς στήριγμα τῶν γηραιῶν του
δύο τέκνα ἀνθ' ἑνὸς. Ἡ χάρις, ἡ ὠραϊότης, ἡ ἀξιο-
θαύμαστος ἀγαθότης τῆς Σουλβίας κατέστησαν καὶ ἐ-
κείνον εὐδαιμόνα. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι αὕτη εἶναι ὁρ-
φανὴ τεθνεῶτος συνταγματάρχου ἐν τῷ πεδίῳ τῆς
μάχης, μητὴρ δὲ πεσούσης· ἔκτοτε εἰς τοὺς ὄχλους
τῆς δυστυχίας, ἔλαβε μετ' ἑνὸς ὑπὲρ αὐτῆς συμπάθειαν.

Ἐν τούτοις, ἡ νεκρὰ γυνὴ τῷ ἐνέπνευ· ἐνίοτε φό-
βος· ὁλοκλήρους ὥρας διέβαινε εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ
τὸ ὠραῖον μέτωπόν της, τοὺς εἰλικρινεῖς ὀφθαλμούς
της μὲ τὴν γοητευτικὴν ἐκφρασίν των, τὸ στόμα της,
κύστις ἡμίανυκτος ὑποδικυύουσα τριάκοντα δύο
μαργαρίτας. Τὴν ἤλπιζε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν φρεσι-
γνωμίαν ταύτην;

Ἡμέραν τινα μ' ἐπλησίασε σκεπτικώτερος παρὰ τὸ
σύνθηες.

— Τί ἔχετε, πάτερ μου; τὸν ἠρώησα, ὑπορέ-
ρετε πολὺ;

— Ὁχι, ἀλλ' ἀνησυχῶ, Ἀδελ.

— Ἀνησυχεῖτε, καὶ διὰ ποῖον;

— Διὰ τὴν γυναῖκά σου.

— Διὰ τὴν Σουλβίαν; τί ἔχει λοιπὸν, πάτερ μου;

— Ἐνίοτε ἔχει στιγμὰς ἀκατανοήτου ἀνησυχίας.

Γόνε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τρομερὸν μυστικὸν θέλει
νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος της, οἱ ὀφθαλμοὶ της πληροῦν-
ται δακρύων, αἱ χεῖρές της συσπῶνται σπασμωδι-
κῶς, οὐ γνωρίζεις τί ἐστὶ θλίψις.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη πεταραγμένος, ὄχι, πάτερ
μου· ἡ Σουλβία, οὕσα περικυκλωμένη ἀπὸ περιποίη-
σιν εἶναι ἁμαρτία καὶ ἐχρ' ἀντικείμενα θλίψεως.

— Ἰσως, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον, ἡπατήρη.

Ἡλλαξα ὁμολίαν, ἀλλὰ θανάσιμος φόβος εἶχε πλη-
γώσει τὴν καρδίαν μου. — Καὶ ἐγὼ ὡς οὕτως πα-
ρητήρησα συμπτώματα ἀνησυχίας προμηνουμένης θύελ-
λαν, καὶ ἐζήτησα καὶ τότε νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι δὲν
ἦσαν τίποτε. Ἀλλοίμονον! ὁ οὐρανὸς ἐζήλευσε τὴν
εὐτυχίαν μου.

Ἡ αἰτία τῆς μελαγχολίας τῆς συζύγου μου ἐμῆλ-
λε πολὺ ἄργα νὰ ἐπαναληφθῇ.

Ἐσπέρην τινα ἦσεν εἰς τὰ δώματα τῆς Σουλ-
βίας συγκεχυμένον θόρυβον κρᾶγγων καὶ ὀλοσυγμῶν
μετὰ δακρύων.

Ἐσπεύσα νὰ ἴδω τί τρέχει.

Ἐξέρον τὴν σύζυγόν μου γοαυτιμένην ἐμπροσθεν
τῆς ἐπείας, ἐν ᾗ οὐ ὑπῆρξεν εἶχον ἀνάψει μεγάλην
πυρὰν.

Χίριν! ἔλεγεν αὕτη, χάριν διὰ τὴν ἐπίσκοπον,
παρίβην τὴν πίσιν, ἡ ὑπεσχέθη εἰς ἀποθήσκοντα.

Ἀρῶνος ἔμεινα εἰς τὴν θέαν τῆς ἐπιστροφῆς νό-
σου, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζα τεθεραπευμένην· ἐπλησίασα
τὴν Σουλβίαν.

Ἀφῆσέ με! μὲ εἶπε, ἄρῆσέ με! οὐ διὰ τὸ
ὁποῖον ἐπεριρρόνησα τὴν θέαν τῆς ἐστίας ὀργῆν.

— Σουλβία, ἄγγελέ μου, ἀγαπητή μου φίλη, εὐέλθε· μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἰμαι σύζυγός σου, ὡς ἐμοῦ ὑπερίσπίζεται, τίποτε δὲν δύναται νὰ σὲ προσβάλῃ.

— Οἱ νεκροὶ εἶναι ἰσχυρώτεροι τῶν ζώντων, καὶ φοβοῦμαι τοὺς νεκροὺς τοὺς ὁπίους ἐπεριφρόνισα, ἢ δὲν τὸν βλέπετε; Ζητεῖ νὰ θανατώσῃ ἐμὲ, καὶ ἐσὲ Ἄβελ, καὶ ἐσὲ, διότι εἶναι παντοδύναμος παρὰ τῷ Θεῷ. Μόλις ἤδυνήθη μετὰ μυρίους κόπους νὰ θέσω τὴν Σουλβίαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῇ, ἐλπίζων, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις θὰ ἡσυχάσῃ τὴν κρίσιν ταύτην.

Εὐθύς προσέκλιστα τοὺς ἐπισηματέρους ἱατροὺς τῆς πόλεως, οἵτινες, μετὰ πολλὰς ἐξετάσεις, μετῴπισαν ὅτι ἡ ἀσθένεια ἦτο ἀληθὴς μανία, προξενηθεῖσα ἀπὸ ἡθικὰ αἰτία, ἐναντίον τῶν ὁποίων ὅλα τὰ ἱατρικὰ τῆς φύσεως ἦσαν ἀδύνατα.

— Τί μοι μένει λοιπὸν νὰ κάμω, κύριε, τοῦς ἡρώτησα.

— Πολλὰ ὀλίγα πράγματα, ἀπεκρίθησαν. Τὸ καθήκόν σας εἶναι νὰ ἐλαφρύνετε τὴν κατάστασίν της, πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ τὴν μεταφέρετε εἰς ἄλλα κλίματα, νὰ ἴδῃ τὰς ὠραιότητας τῆς φύσεως, τὰ θαυμάσια τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὀρέων, τὰ διαφεραῖνα καὶ τοὺς καρπούς. »

Ἦρχισα νὰ χύνω πεταμεῦς πικρῶν δακρύων, πληροφορηθεὶς τὴν ἀθλίαν κατάστασίν της.

Ταχέως λοιπὸν προετοιμάσθη διὰ τὴν ταξίδιον· ἀφ' οὗ προηγουμένης ἐπεφόρτισα πιστεύς τινος ὑπέρτατος νὰ ἐπιτηροῦν τὰ ὑπάρχοντά μου· κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ ἔθρους ἄφιστα τοὺς Παρισίους.

Διετρεῖξάμεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἰταλίαν, ἐθαυμάσαμεν τὴν Βενετίαν, τὴν Νεάπολιν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Βρετανίαν, τὴν Τουρκίαν. Ὅτε δὲ ἐξάναμεν τὸν ὀρίζοντα ἐκάστης πόλεως, φωνὴ γοῆς, ὅμοια τῇ τοῦ περιπλανομένου Ἰουδαίου, ἤκει ἐπὶ τῶν ὤτων μας τὰς λέξεις: Βαδίζετε! βαδίζετε!...

Μετὰ πέντε ἔτη ἀκαταπαύστου περιοδείας, ἀπῆλθον εἰς τὴν πόλιν Νίκην ἀρχοῦν Παρισινὸν φίλον.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξα, σὲ τὸν Λεῶν Βιρλίον βλέπω!

— Ἐμὲ τὸν ἴδιον· μετ' εἶπε.

— Καὶ τί κάμεις ἐδῶ;

— Τίποτε· ἀντιπροσωπεύω τὴν Γαλλίαν. Καὶ εἶται μόνος;

— Ἐχω μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν γυναῖκά μου.

— Διατ' ἐγίνες μελαγχολικός. Ἐβαρύνθης φαίνεται τὴν μεγαλωρίαν τοῦ θεοῦ τοῦ ὑμεναίου.

— Ὅχι! ὅχι! ἀγαπητὲ φίλε, λατρεύω τὴν Σουλβίαν, ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν.

— Εἶναι ἀξίεπαίνοσ· ἀλλὰ πρὸς τί ἡ κατήφειά σου;

— Ἡ ὁστυχὴς σύντροφός μου ἐπανεπέστη εἰς τὴν μονομανίαν ἡς.

— Πτωχὲ Ἄβελ, μετ' εἶπε, πόσον σὲ συλλυποῦμαι!

Αἴρνης, μετ' συλλογισμὸν τινος, τὸ πρόσωπόν του ἐφιδρύνθη, ὥς νὰ ἀπεκαλύψε δυνατόν παρηγορίαν εἰς τὴν θλίψιν μου.

— Μετ' ἐρχεται μία ἰδέα! μετ' εἶπεν· ἔχομεν ἐδῶ

περίφημόν τινα ἱατρὸν διὰ τὰς νόσους τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν κάμῃ τις νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου του, πρέπει γονατιστὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, διότι κατῆλθεν ὑποχονδριακὸς ὡς ἐκ τῆς πρώτης μανίας του. Ἐλπίζω ὅμως διὲν θὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς παρακλήσεις συμπατριώτου· ἂν δὲ συμβῇ τὸ ἐναντίον, θὰ τὸ κατωρθώσωμεν διὰ τῆς φιλίας, ἐπειδὴ συχνάκις ἐχόρευσα μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Διοικητοῦ.

— Ἀχ! ὁ Ἀσκληπιδὸς σου εἶναι ὑπανδρὸς;

— Καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων, ὠραίων ὡς ὁ ἥλιος.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ συμπεφωνημένην ὥραν πρὸς τὸν ἑνδοξον δόκτορά μας ἐπορεύεσθαι. Ἡ οἰκία του, ἐν τῷ μέσῳ ἀνοδοθήσης λεμονιῶν κοιμένη, εἶχε θέαν γοιτυικωτάτην. Εἰσῆλθομεν λοιπὸν εἰς ταύτην, χωρὶς νὰ ἀναγγελλθῶμεν, ὅπου καὶ ἔβρομεν τὸν ἱατρὸν παίζοντα εἰς τὸ σκουδαστήριόν του, ὡς ἄλλον Ἐρρίκον τὸν Δ'· κατὰ γῆς μετὰ τὰ τρία τέκνα του.

Ἦν δ' εὖτος τὸ μὲν σῶμα παχύτατος, ἐρυθρότατος, οὐλθόριξ, μετ' ὀφθαλμοὺς καὶ μύστακα ἀνωμάλως διορθωμένον, μετὰ δύο μεγάλους ἐπὶ τέλους φωτῆρας καὶ διαπεραστικούς.

Ἀφ' οὗ δὲ τῷ ἐξηγήσαμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, συσπάτας τὰς ὁρρεῖς καὶ ὡς διώκων διειρόν τι ἐνοχλητικόν.

— Ἡ μανία εἶναι ὁρμητικὴ ἢ ἡσυχος; μᾶς ἡρώτησε Γαλλισί.

— Μόνον κατ' ἐπιφάνειαν εἶναι ὁρμητικὴ, ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ ἡθικῆς τινα συγκίνησιν.

— Τότε ἡ ἀσθένεια εἶναι ψυχικὴ.

— Κύριε, τῷ εἶπον, σὰς ἰκετεύω εἰς ὃ, τι ἔχετε ἱερὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ θελήσητε νὰ ἴδῃτε τὴν σύζυγόν μου.

— Δὲν εἶμαι, κύριέ μου, μήτε θεὸς, μήτε ὑπερανθρώπινος τι ὄν, ἀλλ' ὅ, τι καὶ ἂν εἶμαι, θὰ σὰς δουλεύσω, ἀφ' οὗ ἐπιμόνος φαίνεσθαι νὰ τὸ ζητεῖτε.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἷοι τὸ ὠρολόγιον τὴν ὀγδόην τῆς ἐσπέρας ἐσήμαιναν, ὠδήγησεν τὸν ἱατρὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς γυναικὸς μου.

Ἡ Σουλβία ἀνεπαύετο εἰς ἀναπαυστικὸν τι ἐδωλίον· ἡ στάσις τῆς ἐνέφαινε τὴν ἑκστασίν, εἰ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν μελαγχολικῶς ἐστυλωμένοι ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὃ δὲ ἀλαβάστρινος βραχίον ὑπεστήριζε τὴν κεχαυνομένην κεφαλὴν της.

— Εἶναι ἡ ἀσθενὴς; ἡρώτησεν ὁ ἱατρός.

Διὰ τῆς κεφαλῆς καταφατικὸν σημεῖον ἐποίησα.

— Ποῦ πάσχετε; τῇ εἶπε. — Δὲν πάσχω ποσῶς, ποῖος σὰς τὸ εἶπε; Εἶμαι ὑγιεινὴ, εὐθυμὸς... εὐτυχὴς εἰς ἄκρον!

— Καὶ τίποτε δὲν σὰς ἐνοχλεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην; — Ὅχι. — Δὲν ἔχετε φόβον τινά; Δὲν βλέπετε περίξ ὡμῶν ἀλλόκοτόν τι; — Ὅχι.

Ὁ ἱατρός ἐστρεψάμενος πρὸς με, καὶ χαμηλοφώνως με εἶπε: — Ὅποιον εἶδους παραλογισμοὺς δοκιμάζει;

— Φοβεῖται τὰ φαντάσματα, τὰ πνεύματα τοῦ πυρός!

— Τοῦ πυρός!... ἀνέκραξε συμβουλευόμενος τὸ μνημονικόν του, τὰ πνεύματα τοῦ πυρός! Ἦκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ τούτων, ἀλλὰ τὸ μνημονικόν μου

εἶναι τόνον ἀσθενές. . . Καί ποτε βλέπει τὰ πνεύματα ταῦτα; — Ὅταν ἡ ἐστία εἶναι πλήρης πυρός. — Ἐννοῶ! λοιπόν κύριε, διατάξαι νά ἀνάψουν πῦρ εἰς τόν πλησιόχωρον θαλάμον, ὅπως ἰδωμεν τί ἀποτελέσμα θά φέρῃ.

Ἐδοσα τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καί πάραυτα μεταλαμπρῆς πῦρ κατέφλεγε τὴν ἐστίαν.

— Ἐδῶ, κυρία, κάμνει ἀρετὴν ψύχραν, τῇ εἶπε ὁ δόκτωρ Ἀλφιέρης; θέλετε νά με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ συζύγου σας; — Διατί νά σᾶς ἀκολουθῶ; εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ. — Ἐκεῖθι ἦσθε καλύτερα, πρὸς συνομιλίαν, διότι ἐπιθυμῶ νά ὁμιλῶ μεθ' ὑμῶν. — Μὲ ἐμέ; καί τί ἔχετε νά με εἰπῆτε; — Ὅχι ἰδῆτε, ἀλλὰ δὲν πρέπει νά παγώσωμεν.

Τὴν ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καί τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ σπουδαστήριον.

— Θεέ μου! θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος, πρὸ πολλοῦ διέταξα νά μὴν ἀνάπτουν πλέον πῦρ! θεέ μου! διατί με ὠδήγησαν ἐδῶ; — Καί τί φοβῶμαι; — Τί φοβῶμαι; ἐκεῖνο ὅπερ βλέπω. — Καί τί βλέπετε; — Ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν δύο καπνίζόντων φηγῶν, ἐκεῖθεν τὸν ὅποιον ἐπρόδωσα, εὐτυχίως τὴν ἐμπιστοσύνην καταπάτησα.

Τότε ὁ δόκτωρ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του ριζιόν τι, ἔχουσεν ἐπὶ τοῦ μανδύλου τῆς Σουλβίας μέρος ἐκ τοῦ περιχομένου εἰς αὐτὸ ὑγροῦ, καί ἔτριψε τοὺς κρατάφους τῆς. Ἡ νευρική προσβολὴ καταπραῦσθη. . . ἡ ἀσθενὴς ἐπανάλαβε τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθησίων τῆς.

« Ῥίψατε ξύλα εἰς τὸ πῦρ! μᾶς εἶπε, καί μὴ ἀφῆσατε νά σβεσθῇ ἡ φλόξ. »

Ἡ Σουλβία τότε ὥρμησε νά φύγῃ, ἀλλὰ διὰ τοῦ λαχουροῦ τοῦ βραχίονος τὴν ἐκράτησε.

« Πρέπει τῇ εἶπε μετὰ γλυκύτητος, πρέπει νά ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, κυρία, διότι βλέπετε, ἅπαντα τὰ πνεύματα ταῦτα, ἅπανα γονατισὶ πρὸ ὧν πῶδῶν μου κεῖνται, τὸ ἐπιθυμοῦν. — Καί σᾶς ἀκούουν; πιστεύετε τὴν ὑπαρξιν τούτων; — Ἀμφιβόλως, ἀλλὰ δὲν τὰ φοβῶμαι, ὡς ὑμεῖς, εἶπεν ὁ δόκτωρ γελῶν σαρδονικῶς διὰ τὸ φᾶσμα του. Εἰς τὴν ἱατρικὴν, ὡς ἡξίερετε, ἀναλύουν τὸ πῦρ ὡς τὸν σίδηρον. . . διότι εἶναι ἐκπαλαὶ δοῦλοι εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην. Διηγῆθιτέ με λοιπόν, τὴν ἱστορίαν σας. — Λοιπόν, μάθετε, ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆς ἐστίας, ὡς ὅλα τὰ ἄλλα ἄτομα, ἅπανα κατοικοῦν εἰς τὴν φλόγα, ὑπῆρξεν ἄλλοτε νεανίας τις ὥραιος καὶ καλός, ὃν ἡ ἀσθένεια πρὸς τὸν τάφον ἔσυρεν. . . Ἀλλὰ ἱατρὲς βλέπω ὅτι με περιγελάτε, ἀφοῦ με διατάξατε νά ὁμιλῶ.

Καί τῶνόντι, ὁ Ἀλφιέρης ἐφαίνετο νά ζητῇ εἰς τὸ χάος τῶν ἰδεῶν του, ἐνθυσμὸν τινὰ ἥτις ἀκαταπαύτως τοῦ διέριπτε.

— Συγχωρήσατέ με ἱσπανάδα οὔτε λέξιν τῆς ὁμιλίας σας χάνω. — Ἀνεχώρησε λοιπόν μακρὰν ἐμοῦ, χάριν ἐμοῦ, χάριν τῆς υγιείας του, καὶ ἐκεῖ μακρὰν ἀπέθανε. . . — Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ δόκτωρ. — Ναι ἀφοῦ με ἔγραψε τὰς τελευταίας του θελήσεις. —

Ὁρεῖλα, ἐξηκολούθησεν ἡ Σουλβία, νά πιστεύω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ψυχῶν ἐπὶ τῆς γῆς. . . — Τὸ ὑπεσχέθητε; — Ναι. — Θεέ! Θεέ! ἐφώνησεν ὁ δόκτωρ, βοήθητόν με! — Λοιπόν, κύριε, δὲν με διακαίολογεῖτε ἤδη ὅτι τὸν φοβοῦμαι; — Μίαν λέξιν, σέ παρακαλῶ. οἱ ἀθῶοι οὔτις ἐρωτες ποῦ ἤρχισαν — Εἰς ἀνώγειόν τι τῶν Παρισίων! — Καί πῶς ἦτο; τὸ ἀνώγειον τοῦτο, περιγράφετέ το. — Εὐχαρίστως. Ἦτο μικρὸς θάλαμος κεκαλυμμένος ἀπὸ παραπεισμάτων παρισίων τὰ μὲν καλοκαίριον ῥόδας, τὸν δὲ χειμῶνα ὠραιότατα πουλάκια. — Αὐτοῦ δὲ τί ἐκίμναι; — Διεσκοινοῦμεν ψάλλοντες διάφορα ᾠσματα μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τὸ τοῦ Σπινθῆρος. — Τοῦ Σπινθῆρος, ἤκουσα τὸν τίτλον τοῦτον, καί τὸ ἐνθυμίσθη;

Πρὸς ἀπόκρισιν ἠνέωξε τὸ πολύχορδον, καί γλυκεῖς φθόγγοι τοῦ στῆθους τῆς ἐξῆλθον ἄζοντές το:

« Ἀχμπρὲ σπινθῆρ τί θέλεις; φεύγων δὲ κίλ.

« Θεέ τοῦ οὐρανοῦ! θεέ τῆς γῆς! Πλάστη παντοδύναμη, ὁποῖον θαῦμα ἔκαμες; Τὸ ἄνιμα τοῦτο με κάμνει νά ἐνθυμηθῶ. . . — Τί ἐνθυμίσθη; — Χθές, τὴν πρωτὴν ταύτην, εἶναι πολὺς καιρὸς ἵσως ὅπου ἔγραψον. . . — Συνέλθετε! τί ἔγραψατε; — Μίαν ἐπιστολὴν. . . τὴν ἔφερον; — Καί ποῖος ἔπρεπε νά τὴν φέρῃ; εἶπον, δὲν σᾶς καταλαμβάνω. — Ἀνθρωπὸς τις, ἄγνωστος. . . ἐφιθύρυσεν ὁ δόκτωρ πίπτων κατὰ γῆς.

Τὸν ἐσχωράσαμεν ἡ ἰδία δὲ Σουλβία μᾶς ἐβλήθησεν εἰς τοῦτο.

— Τί ἀλλόκοτος σκηνή, ἐψιθύρῃσα εἰς τὸν Βρίλιον. — Γίποτε πλέον καί ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω. — Χάρτην, ἐστίασεν ὁ δόκτωρ, δὲν πρέπει νά τὴν ἀφῆσω εἰς ταύτην τὴν ἀπάτην. . . εἰς τὴν θανάσιμον ταύτην λύπην! . . χαρτίον, Θεέ μου!

Τῷ ἐδώσαμεν ἓν φύλλον ἐκ τοῦ λιευκώματος καὶ ἐν κονδύλιον.

Ἐτημέως τὰς λέξεις ταύτας μᾶτην ζητῶν νά κλαύσῃ.

Εἰς τὸν ἰόφον τῆς νυκτὸς μου ἀνατέλλει ἐν ἄστρον. . . τὸ ποῦ. . . τὸ πῶς. . . τὸ διατί. . . ἀγνοῶ, εἶδον. . .

« Ἀχ! ἀνέκραξεν ἡ Σουλβία, κτυπῶσα τὸ μέτωπον. . . τὸ γράψιμον τοῦτο. . . ; — Πῶς! — Ὅχι δὲν εἶναι δυνατόν, οἱ ὀφθαλμοί μου μὲ ἀπατοῦν. »

Ὁ δόκτωρ, κρατούμενος ὑπ' ἐμοῦ, ἔγραφεν ἀκόμη:

Ζῶ, καὶ θέλω νά σέ ἐπαρίδω, περιμένε μ'.

A.

« ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ Σουλβία, δὲν βλέπετε ὅτι εἶναι ἐκεῖνος. . . ἐκεῖνος. . . εἶναι ἡ ὑπογραφή του, παρατηρήσατε τὸ A. — Εἶναι ὁ Ἀλφιέρης, εἶπον. — Ὅχι, εἶναι ὁ Ἀλφίριος! . . ἐφώνησεν. Ὁ Ἀλφίριος, τὸν ὅποιον ἐνόμιζα νεκρὸν. . . αἱ δυνάμεις ἐξέρχεται σήμερον τοῦ τάφου του.

Καί ὡς λείπει ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ δακτύλου. . . αὐτὸς πλέον δὲν τὴν ἐννοεῖ, δὲν τὴν ἤκουεν. . . οἱ

ἀλλεπάλληλοι κλονισμοὶ εἶχον καταδαμάσει τὴν ἀνδρείαν ταύτην ψυχὴν.

Ἦτον ἀναισθητός εἰς τοὺς βραχίονάς μου.

Ἡ ἱστορία αὕτη, Φλαβία, φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ τοὺς μύθους τῆς Χαλιμᾶ, καὶ ἐν ταύτοις εἶναι ἀληθευτάτη. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτον ὁ Ἀλάρικος, ὃν ἐπαυέρωμεν ὑπὸ τὸ δοκτωρικὸν σχῆμα, ἀποκαταστημένον, νυμφευμένον καὶ πατέρα τριῶν χερουβίμ.

Μετὰ εἰκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας πρὸς τὸν οἶκον τοῦ δόκτωρος ἐπορευόμεθα, ὅπως μετ' αὐτοῦ συνωμιλῶμεν.

Μακρόθεν, ἅμα μὲ εἶδεν, ἔστρεψε νὰ μᾶς ἐναγκαλισθῇ.

— Ἀλάρικε, τῷ εἶπεν ἡ γυνή, οὐ δ ἴδιος εἶσαι ;

— Ναι. — Σὺ, τὸν ὁποῖον ἐπαδαψίλευον εἰς τὸν θαλαμὸν μου, εὐ ὅστις εἰς τὴν κλινὴν μου ἐκοιμάτο ; Ναι, ἐγὼ, καὶ θέλω νὰ σοὶ τὸ ἀποδαίξω. — Ἀς ἴδωμεν ὅταν ἐπάσχει, ἰὲ ἔκαμα διὰ νὰ σὲ ἀποκοιμήσω ; — Ἦσπερ ἐστὶ τὸ μέτωπόν μου. — Ὅταν ἐξηρχόμην μετὰ σοῦ, πῶς ἦμην ἐνδεδυμένη ; — Ἐφόρις ἐσθῆτα . . . — Πρασίνην, τῷ εἶπεν ἡ Σουλβία ἐρχομένη εἰς βοήθειάν του. — Ναι, μὲ ἐρυθρὰ φύλλα. — Καὶ μὲ κεκρύφαλον μὲ ταινίας . . . — Ἰεχρούς. — Αὐτὸς εἶναι ! αὐτὸς εἶναι !

Καὶ εὖ ὥς ἡτπάσθη μὲ παραπορᾶν τὰς χεῖράς της.

Ἐγὼ δὲ ἔστρεψα πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ αὐτοῦ, ὥς ὁ Καῖσαρ πληγωμένος, τὴν κεφαλὴν ἐκρυπτα εἰς τὸν μανδύαν μου.

Αἶφνης εἰσελθὼν ὁ ὑποκόμης Βωαλέ.

— Κύριοι, ἀνέκραγεν, ἂν δὲν ἐμαθατε πῶς ὁ Ἀλάρικος ἐτώθη, εἶμαι εἰσιόμενος νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ. Ὁ γεννάδας ἦτον εἰς ληθαργίαν, καὶ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐπερπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φέρετρον, ἐπροφυλάχθη, κάμων κίνημά τι· ὥστε νὰ τὸν φέρουν ἐκ νέου εἰς τὴν κλινὴν του· ἀλλ' εἶχε πλέον ἐξοδευτεῖ πᾶν τὸ ἀργύριον εἰς τὴν θανάην του. Ἦτον ὠραίος, ἂν καὶ ὠχρός· χήρα δὲ τις, ἥτις εἶχεν ἀκούσει νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ παραδείσου, ἐπεριποιήθη τὸν ἐπιστρέψοντα ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου, ὅπως μαθῇ τὰ νέα. — Καὶ ποῦ εἶναι ὁ ἄγγελος οὗτος τώρα ; ἠρωτήσαμεν καὶ οἱ δύο. — Ἰδοὺ αὐτὸς, εἶπεν ὁ ἱατρός, πορευόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ὠραιότεραν μελανόφθαλμον Ἰταλίδα.

— Θὰ φοβῆσαι τοῦ λοιποῦ τὰ πνεύματα ; ἠρώτησα τὴν σύζυγόν μου. — Ὅχι, μὲ εἶπε ἐναγκαλιζομένη με καὶ τείνουσα συγχρόνως καὶ μίαν τῶν χειρῶν της εἰς τὴν κυρίαν Ἀλάρικου· τώρα ζῇ πρὸς εὐτυχίαν τῆς ἐρασμίας ταύτης φίλης. — Καὶ ἐν ταῦτοις ἐφάνητε εἰς αὐτὸν ἐπίορκος, ἐπαρτήρησε φαιδρῶς ὁ Ἀλάρικος. — Ὑποσχέθητι νὰ σᾶς ἀγαπήσω νεκρὸν, ὅχι ὁμῶς καὶ ζῶντα.

Ἦλθε καὶ ἡ εἰδική μου σειρὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Ὅα μοὶ κάμντε, ἱατρε, μίαν χάριν ; — Ὅποιαν. — Ἐπιθύμουν, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ μὴ ἐπανέλθωτε πλέον εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ ἱατρός ἐγέλα.

« — Εὐχαρίστω, θέλω νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶ, εἰπεν ἄλλ' ἡζύρετε . . . πόσον ἐπιλήσμων εἶμαι. »

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ο. Δ. Λ.

ΟΙ ΑΥΤΟ ΕΡΩΤΕΣ

—ο—

Συνέχεια ὅρα φυλ. 449.

Τὴν ἐπιόυσαν, ἅμα ἡ ἡὼς ἐφάνη, ἡ Χριστίνα ἐνδεδυμένη τὴν ὠραιότεραν στολή, τῇ, ἀνέμενε τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν Τυχῶ-Βράχην. Πολλάκις θ' ἀπήτησε ἵνα εἰσέλθῃ, ἀλλ' οἱ ὑπῆρται τῇ ἀπεκρίνοντο πάντες, ὅτι εἶχον διαταγὴν νὰ μὴ ἀφήσωσι νὰ εἰσέλθῃ οὐδεὶς. Τέλος ἐπιτυχούσα, νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ, ὅτι ἦτο ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Κοπεγχάγην, ὥς εἶχον μείνει σύμφωνοι τὴν προτεραίαν, ἔλαβε μ' αὐτὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς Φριδερίκον τὸν Β, ἐγκλείσασα δ' εἰς τὸν κόλπον της τὸν πολυτίμον αὐτὸν θησαυρὸν, ἐπέχυρον τῇς μελλούσης εὐτυχίας της, ἀπεμακρύνθη. Ἠλοῖον ἐτοίμων τὴν περιέμεναν εἰς τὸ παρλίον καὶ τυχόντος οὐρίου ἀνέμου, ἀρίχθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὴν Κοπεγχάγην καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τ' ἀνάκτορα. Ὁ Φρεδερίκος ἦτο ἡγεμὼν πρῶτης καὶ κεκρυγμένος ἐχθρὸς τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας. Ἡ Χριστίνα λοιπὸν δὲν ἐδυσκολοῦθη νὰ γίνῃ δεκτὴ, ἄλλως τε τὸ ὄνομα τοῦ Τυχῶ-Βράχην, εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου συνέδεσε τὴν δόξαν τῆς βασιλείας του, ἤθιλε κάμει ἐκποδὸν πᾶσαν δυσκολίαν. Μόνη μετὰ τοῦ Βασιλέως, ὅστις εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του, τῷ ἐναχείρισε τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἀνεγίνωσκεν, αὕτη ἀπέπνευθε θερμὴν δέσπιν εἰς τὸν Θεὸν ἵνα τῷ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ἥτις ἐμελλε ν' ἀπ' αὐτῆς περὶ τῆς τύχης της. Παρετήρει δὲ μετ' ἀνησυχίας τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἠπόρει ὅτι δὲν ἐρρίψεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά του, οἱ δὲν διέκαψε τὴν ἀνάγνωσιν διὰ τινος σημείου ἐκπλήξεως.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Φρεδερίκος ἐκλείσεν ἡσύχως τὴν ἐπιστολήν καὶ εἶπεν εἰς τὴν Χριστίναν, « θὰ κάμω ὅτι ὁ Τυχῶ-Βράχης ἐπιθυμῇ· θέλω δώσει ἀμέσως τὰς περὶ τούτου διαταγὰς μου. »

— Εἶναι ἀληθὲς, Μεγαλειότατε ! Συγκατατίθεσθε. Εἶμαι εὐτυχὴς τώρα· ἐφοβούμην τόσον τὴν ἀρνησίαν Σας ! — Καὶ διατί ἤθελον ἀρνηθῇ, κόρη μου ; — Διότι εἶμαι κόρη ἐνὸς δυστυχικοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐκεῖνος ἐστὶ μὲ ἀγαπᾷ ἦναι εὐγενής.

Ὁ Φρεδερίκος τὴν ἠτένισεν ἐκστατικός. Καὶ τί κοινόν, εἶπεν μετὰ τῷ γένους ὡμῶν τῶν δύο, καὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖ ; — Τί λοιπὸν Σᾶς ζητεῖ, Μεγαλειότατε ; Δὲν Σᾶς κάμει λόγον περὶ τοῦ γάμου μας ; — Περὶ τοῦ γάμου Σας ; Εἰς τὴν τιμὴν μου, οὐδεὶς περὶ τούτου εἶναι λόγος. Εἶσαι βίβαία, κόρη μου, ὅτι ἔχεις ὑγιεῖς τὰς φρένας ;